

กว่าจะถึงเวลานัด ภัคร์พิมลสำรวจความเรียบร้อยของตนเองจาก ภาพสะท้อนของกระจกอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อย หญิงสาว จึงก้าวออกไปจากห้องที่อยู่ในห้องพักพยาบาลพร้อมกระเป๋าสัมภาระ ไปโปรด

“สถานที่ต่อไป สุขุมวิท”

เสียงประกาศบนรถไฟฟ้าทำให้ภัคร์พิมลกระชับกระเป๋าสะพาย ใบแรกที่มักจะพกติดตัวเสมอ ก่อนจะขยับตัวลุกจากที่นั่งแล้วยืนต่อคิว เพื่อรอก้าวออกจากขบวนรถ ทันทีที่รถไฟฟ้าหยุดนิ่ง ภัคร์พิมลก็ก้าวออกไปพร้อมกับผู้โดยสารคนอื่นๆ

จุดหมายปลายทางของภัคร์พิมลอยู่ที่ร้านละมุนคาเฟ่ ซึ่งเป็นร้านแบบปูนเปลือยผสมด้วยอิฐแดง และผนังบางส่วนก็กรุด้วยกระจก โดยที่ร้านขายทั้งเครื่องดื่มต่างๆ รวมถึงอาหารคาวและอาหารหวาน บรรยากาศรอบๆ ค่อนข้างร่มรื่นเพราะเต็มไปด้วยพรรณไม้ต่างๆ และมีตุ๊กตาดินเผารูปเด็กน่ารักและรูปสัตว์ต่างๆ จัดวางไว้ตามแนวทางเดิน อย่างชวนให้เหลียวมอง

“สวัสดิ์ค่ะ ละมุนคาเฟ่ยินดีให้บริการค่ะ”

พนักงานกล่าวทักทายด้วยรอยยิ้ม ภัคร์พิมลเองก็ส่งยิ้มไปให้ อีกฝ่ายก่อนจะพาตัวเองไปหยุดหน้าเคาน์เตอร์ กวาดสายตามองเมนูอาหารตรงหน้า

“ขออนุญาตแนะนำเมนูใหม่ของร้านนะคะ”

“ได้ค่ะ”

“ซีฟฟ่อนลาวามะพร้าวอ่อน สักคู่กับเครื่องดื่มอะไรก็ได้ เฉพาะวันเปิดตัวก็คือวันนี้ลดสิบเปอร์เซ็นต์ค่ะ”

“ถ้าฉันขอหนึ่งชิ้นค่ะ แล้วก็มีที่จะลาเต้หนึ่งแก้ว”

“ได้ค่ะ ทั้งหมดหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าบาทค่ะ”

ภักตร์พิมลหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วชำระเงินผ่านคิวอาร์โค้ด รอยุ่ครู่หนึ่งพนักงานก็ยื่นใบเสร็จมาให้ หญิงสาวรับเอาไว้ก่อนจะเดินไปหาที่นั่ง เลือกโต๊ะตรงมุมในสุดที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว และติดกับผนังกระจกทำให้มองเห็นวิวด้านนอก

ระหว่างรออาหารมาเสิร์ฟ ภักตร์พิมลหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดเล่น เป็นการฆ่าเวลา หญิงสาวอ่านข่าวและเล่นโซเชียลออนไลน์ไปเรื่อยเรื่อย “คิวเก่า เครื่องดื่มได้แล้วค่ะ”

ภักตร์พิมลลุกจากเก้าอี้พร้อมหยิบใบเสร็จค่าอาหารที่ระบุคิวเอาไว้ติดมือไปด้วย หญิงสาวยกเครื่องดื่มและขนมที่ตนสั่งเอาไว้กลับมาที่โต๊ะนั่งลงแล้วตักชิฟฟอนลาวามะพร้าวอ่อนเข้าปาก

“อืม อร่อยดี”

รอยยิ้มหวานปรากฏบนดวงหน้ารูปไข่ ชิฟฟอนที่นุ่มและรสชาติที่ละมุนลิ้น จนภักตร์พิมลเผลอกินไปเกือบหมดชิ้น ก่อนจะคว้ามัทฉะลาเต้ขึ้นมาดูดยไปอีกใหญ่ ระหว่างนั้นเสียงที่คุ้นหูก็ดังขึ้น

“ขอคาปูชิโนหวานน้อยแก้วหนึ่งครับ”

ภักตร์พิมลหันไปทางต้นเสียง ชายหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์คือ วิศวกร แม้จะเห็นเพียงเงี้ยวหน้าเพราะอีกฝ่ายยืนหันหลังให้ แต่เพียงแค่นั้นก็ทำให้ภักตร์พิมลใจเต้นแรงอย่างห้ามไม่อยู่ วิศวกรมีใบหน้าหล่อเหลาชนิดที่หาตัวจับยาก เครื่องหน้าของเขาชัดเจน คิ้วคมเข้มพาดเหนือดวงตาเรียวยาวสีดาสนิท จมูกโด่งคมสันรับกับริมฝีปากหยักสวยที่ออกไปทางสีแดงอ่อนๆ รูปร่างสันทัด ชายหนุ่มสูงราวๆ หนึ่งร้อยแปดสิบสามเซนติเมตร เขาเป็นอาจารย์หมออยู่ในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งของรัฐ ส่วนภักตร์พิมลนั้นเป็นพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลเดียวกัน

ภักตร์พิมลใจเต้นแรงมากขึ้นเมื่อวิศวกรถือแก้วกาแฟเดินมาที่โต๊ะของเธอ ภักตร์พิมลพยายามข่มอาการประหม่าทั้งหมดเอาไว้ แล้วบั้นสีหน้าให้เป็นปกติ มีเพียงรอยยิ้มบางๆ ที่แสดงออกไปทั้งที่ใจจริงอยากจะ

ยิ้มให้กว้างมากกว่านี้ตอนที่วีรภัทรขยับเก้าอี้่ออกแล้วนั่งลงตรงหน้า

“คุณมานานหรือยัง”

“พายนนี่เพิ่งจะมาถึงสักพักค่ะ ว่าแต่ที่หมอนัดพายนนี่มาทำอะไรหรือเปล่าคะ”

ภัคร์พิมลเอียงคอถาม วีรภัทรนิ่งไป แต่ก็เพียงชั่วอึดใจเท่านั้น ดวงตาคมเข้มจับจ้องที่ดวงหน้าเนียนใสของภัคร์พิมล นั่นทำเอาเจ้าตัวประหม่า มือไม้ก็เกะกะขึ้นมาเสียดื้อๆ จนเธอต้องประสานกันเอาไว้บนตัก ในขณะที่ดวงตากลมโตดำลึบมองใบหน้าหล่อเหลาอย่างรอคอย คำตอบ

“คุณชอบผมหรือเปล่า”

ลู่ๆ วีรภัทรก็ถามออกมาแบบนั้น ทำเอาภัคร์พิมลถึงกับตื่นตระหนก หัวใจของหญิงสาวเต้นถี่ขึ้นจนน่ากังวล ดวงตากลมโตเบิกกว้าง

‘เราว่าเราก็เนียนอยู่นะ แต่ทำไม...’

ภัคร์พิมลอีกอก ในขณะที่ยอดตาคมกริบของวีรภัทรยังคงจับจ้องมาที่เธอ ภัคร์พิมลกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ เรียวปากอิมเม้มเข้าหากันแน่น ดวงตาคู่สวยมองใบหน้าหล่อเหลาอย่างไม่แน่ใจ

“หมอถามว่าอะไรนะคะ”

“ผมถามว่าคุณชอบผมหรือเปล่า”

“พะ พายนนี่ไม่ได้ชอบหมอนะคะ จะไปชอบได้ยังไงกัน”

ภัคร์พิมลพยายามปฏิเสธเสียงแข็งและสั่นหน้ารั้วๆ ทำทางที่ดูเคร่งเครียดและสีหน้าที่ดูจริงจังจนเกินควรของวีรภัทรทำให้เธอหัวใจที่จะกล้ายอมรับออกไป เขาทำท่าเหมือนจะเอาเรื่องหากเธอยอมรับว่าชอบเขาเสียอย่างนั้น

ปฏิเสธไปก่อนน่าจะดีที่สุด

หากแต่คำพูดต่อมาของวีรภัทรทำให้ภัคร์พิมลต้องประหลาดใจ

และตื่นตกใจมากกว่าตอนที่เขาถามว่าเธอชอบเขาหรือเปล่าเสียอีก ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ในขณะที่ขนตาเป็นแพงามกะพริบถี่ๆ และ กลีบปากนุ่มก็อ้าค้างอยู่อย่างนั้นคล้ายคนที่กำลังตื่นตะลึง

“ก็ดี งั้นเรามาแต่งงานกัน เพราะผมไม่อยากได้คนที่มีความรู้สึกอะไรมาแต่งงานกับผม เพราะไม่อยากให้มีปัญหาที่หลัง”

“...”

“ในเมื่อคุณไม่ได้รู้สึกอะไร งั้นเราก็ก็น่าแต่งงานกัน”

หนึ่งเดือนก่อนหน้านั้น

“ผมตรวจร่างกายและดูเล็บแล้วครับ คนไข้เป็นไส้ติ่งอักเสบ ผมออร์เดอรีให้เตรียมผ่าตัดแล้ว คนไข้กินน้ำกินอาหารล่าสุดตอนตีห้า ราวๆ สิบเอ็ดโมงก็จะเข้าผ่าตัดได้ครับอาจารย์”

“อืม”

นายแพทย์วีรภัทร ลิตานนทร์ หรือหมอกัทร ศัลยแพทย์ทั่วไป ประจำโรงพยาบาลรัฐแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ และเป็นอาจารย์แพทย์ พักหน้าและครองรับในสิ่งที่แพทย์ใช้ทุนปีหนึ่งรายงาน แพทย์หนุ่ม ถูกล้อมรอบไปด้วยแพทย์ใช้ทุนหรือที่เรียกกันว่าหมออินเทิร์นและ เหล่านักศึกษาแพทย์ปีหกหรือที่เรียกว่าเอ็กซ์เทิร์น ดวงตาคู่คมกวาดมอง แผนการรักษาที่แพทย์ใช้ทุนเขียนเอาไว้ในใบบันทึกคำสั่งการรักษา อย่างละเอียด เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรผิดพลาดก็ส่งชาร์ตในมือคืนให้ แพทย์ใช้ทุนไป

“วันนี้ปีสองกับปีสามไม่อยู่ใช่ไหม” วีรภัทรกล่าวถึงแพทย์ใช้ทุน

ปีสองและปีสาม

“ครับอาจารย์ พี่เขาลาครับ”

“โอเค เตี่ยผมจะเข้าไปช่วยดูให้ พาเอ็กซ์เทิร์นเข้าไปดูเคลสด้วยละ น้องจะได้เรียนรู้เอาไว้”

“ครับอาจารย์”

วีรภัทรบอกแค่นั้นแล้วเดินออกมาจากกลุ่มแพทย์ใช้ทุนและนักศึกษาแพทย์ แพทย์หนุ่มแะไปหยิบแก้วกาแฟที่วางเอาไว้ตรงเคาน์เตอร์พยาบาล ก่อนจะก้าวออกจากวอร์ดคล้ายกรรมชายไป

วีรภัทรกำลังจะก้าวเข้าลิฟต์ แต่ต้องชะงักและเสียการทรงตัวเล็กน้อยเมื่อถูกใครบางคนที่กำลังก้มหน้าก้มตาก้าวออกมาจากลิฟต์ชนเข้าอย่างจัง แก้วกาแฟในมือของแพทย์หนุ่มเกือบจะหลุดมือ แต่ดีที่ประคองเอาไว้ได้ทัน วีรภัทรหน้าตึงพลางส่ายหน้าอย่างไม่สบอารมณ์

“หมอคะ เดินให้ระวังหน่อยสิคะ”

เจ้าของคำพูดคือภักตร์พิมล พยาบาลวัยยี่สิบสามปีซึ่งเป็นพยาบาลประจำวอร์ดคล้ายกรรมชายที่วีรภัทรเพิ่งจะเดินออกมา หญิงสาวเพิ่งทำงานในฐานะพยาบาลวิชาชีพได้สองปี หากแต่ริมฝีปากกลับจัดจ้านเกินตัวและอายุงาน

“นี่ คุณเป็นคนเดินชนผมเองนะ”

“หมอต่างหากที่ขวางทางพายน”

ภักตร์พิมลยังคงยืนกรานทั้งที่รู้ว่าตัวเองผิด แต่นั่นเพราะเธอมีเหตุผลบางอย่าง ส่วนวีรภัทรนั้นได้แต่ส่ายหน้าอย่างเอือมๆ และตอนนี้เขาก็ครั้นจะตีฝีปากกับยายพยาบาลแม่ไก่ที่ชอบโทร.จิกเขาเวลารายงานเคสนี้เต็มทน

“ผมผิดเองที่ขวางทางคุณ แบบนี้โอเคไหม”

“นี่เห็นว่าเป็นหมอรอกนะคะ พายนเลยไม่อยากเอาเรื่อง”

ภักตร์พิมลเชิดหน้าตอบ เป็นอีกครั้งที่วีรภัทรต้องส่ายหน้าอย่างเอือมๆ ก่อนที่แพทย์หนุ่มจะเบี่ยงตัวเดินเข้าไปในลิฟต์ ภักตร์พิมลเองก็ก้าวออกจากตรงนั้น หากแต่ดวงหน้าเรียวรูปไข่กลับมีรอยยิ้มเล็กๆ ประดับอยู่หลังจากที่วีรภัทรหายเข้าไปในลิฟต์เรียบร้อยแล้ว

การผ่าตัดของวีรภัทรเป็นไปอย่างเรียบร้อยและคนไข้ก็ปลอดภัยดีเหลือแค่ฝ้าสังเกตุอาการหลังผ่าตัด ซึ่งการดูแลนี้จะถูกส่งต่อให้พยาบาลประจำวอร์ด และจะถูกดูแลด้วยแพทย์ใช้ทุน วีรภัทรในฐานะอาจารย์แพทย์ไม่จำเป็นต้องตรวจเยี่ยมอาการผู้ป่วยหรือที่เรียกว่าการราวन्दวอร์ดทุกวัน เว้นเสียแต่ว่าแพทย์ใช้ทุนไม่สามารถจัดการกับผู้ป่วยที่มีปัญหาซับซ้อนได้ เขาถึงจะไปช่วยดูแลเป็นรายเคสไป แต่ชื่อของเขาจะถูกระบุเป็นแพทย์เจ้าของไข้ วีรภัทรในชุดสีเขียวที่คล้ายแพทย์โดยทั่วไปมักจะสวมใส่ก๊าวออกจากห้องผ่าตัดเมื่อทุกอย่างเรียบร้อยและย้ายกับแพทย์ใช้ทุนให้ตามไปดูคนไข้ที่วอร์ดด้วย โดยเฉพาะในยี่สิบสี่ชั่วโมงแรกที่ต้องเฝ้าระวังเป็นพิเศษ

วีรภัทรทิ้งตัวลงนั่งที่โซฟาในห้องพักแพทย์ซึ่งอยู่ชั้นสี่อาคารผู้ป่วยนอก ยังไม่ทันได้เอนหลังดี เลขาฯ แพทย์ก็เดินเข้ามา

“หมอคะ มีเคสคอนซัลต์จากแผนกเหม็ดค่ะ”

“ขอบคุณครับ”

วีรภัทรรับชาร์ตคนไข้จากมือของเลขาฯ แพทย์ก่อนที่เธอจะถอยออกไป เป็นคนไข้ของแผนกอายุรกรรม ซึ่งในหมู่ของคนในวงการสาธารณสุขจะเรียกกันสั้นๆ ว่าแผนกเหม็ด ซึ่งมาจากคำว่า Medicine ความหมายในที่นี้ก็คืออายุรกรรม ซึ่งก็คือการรักษาโรคด้วยยา แต่ในรายนี้สงสัยว่ามีปัญหาทางศัลยกรรมร่วมด้วย จึงส่งชาร์ตมาขอคำปรึกษาหรือที่เรียกกันว่าการคอนซัลต์

ดวงตาคู่คมกวาดสายตาอ่านชาร์ตในมืออย่างละเอียด ในบันทึก

ความก้าวหน้าของการรักษา ระบุเบื้องต้นเอาไว้ว่าผู้ป่วยน่าจะเป็นผี
ในช่องท้อง โดยแพทย์เจ้าของไข้ที่เป็นอายุรแพทย์ได้สั่งเจาะเลือดและ
เอกซเรย์ทรวงอกเอาไว้แล้ว จากที่เขาดูผลเลือดก็บ่งบอกว่ามีการติดเชื้อ
แต่จะให้ให้แน่นนอนต้องไปดูอาการคนไข้กับฟิล์มเอกซเรย์อีกที แต่ถ้า
ไม่แน่ชัดก็ต้องยืนยันผลวินิจฉัยด้วยการทำอัลตราซาวนด์ ดูจาก
รายละเอียดที่แพทย์เจ้าของไข้บันทึกเอาไว้ เคสนี้ไม่ใช่เคสที่ทำให้
หนักใจมากนัก เพราะถ้าคนไข้เป็นผีในช่องท้องจริงก็สามารถรักษาได้
ถ้าฝีขนาดใหญ่ก็ต้องเข้าผ่าตัดเพื่อระบายหนองออก แต่หากขนาด
ไม่ใหญ่มากก็รักษาด้วยการให้ยาฆ่าเชื้อได้

วิรภัทรหยิบโทรศัพท์ออกมา ปลายนิ้วเรียวเลื่อนที่หน้าจออยู่
ครู่หนึ่งแล้วกดโทร.ออก รอสายไม่นานปลายสายก็กดรับ ซึ่งก็คือ
แพทย์ใช้ทุน

“ครับอาจารย์”

“มีเคสคอนซัลต์จากตึกอายุรกรรมชาย ผมกำลังจะไปดูเคส
เดี่ยวคุณพ่อก็ีร์นไปรอที่นั่นเลย ผมกำลังจะออกไป”

“ได้ครับอาจารย์”

แพทย์ใช้ทุนรับคำสั่งแล้ววิรภัทรจึงกดวางสาย ก่อนจะลุกออกไป
จากห้องพักแพทย์พร้อมกับชาร์ตคนไข้ในมือ

“**ผ**มตรวจร่างกายคนไข้ ดูผลเลือดแล้วก็ฟิล์มเอกซเรย์แล้ว
ครับอาจารย์ คนไข้ น่าจะเป็นผีในช่องท้องครับ”

แพทย์ใช้ทุนป้อนหนึ่งรายงานให้วิรภัทรรับทราบระหว่างที่ยืนอยู่
ข้างเตียงของคนไข้พร้อมกับนักศึกษาแพทย์ปีหกอีกจำนวนหนึ่งและ
พยาบาลประจำเวรด์ที่ทำหน้าที่ตามราวนด์หนึ่งคน

“คุณวินิจฉัยจากอะไร”

“คนไข้มีไข้สูงครับ และปวดท้อง บัสสาวะบ่อย รวมถึงมีอาการ

คลื่นไส้อาเจียนร่วมด้วย ผลเลือดก็โชว์ว่าคนไข้มีการติดเชื้อในร่างกาย และที่ซัดที่สุดก็คือภาพถ่ายเอกซเรย์ทรวงอกครับ”

“อีม” วิศวกรแพทย์หน้ารับ ถือว่าแพทย์ใช้ทุนปีหนึ่งคนนี้รวบรวมข้อมูลเพื่อวินิจฉัยได้ดีเลยทีเดียว “แล้วแบบนี้จะต้องตรวจอะไรเพิ่มเติมอีกไหม”

“ผมว่าจะอัลตราซาวนด์ท้องดูเพื่อเป็นการยืนยันผลวินิจฉัยครับ”

“ทำไมต้องอัลตราซาวนด์”

วิศวกรถาม เขารู้ว่าทำไมแพทย์ใช้ทุนจึงต้องการอัลตราซาวนด์เพิ่มเติม แต่เขาอยากรู้ว่าเจ้าตัวรู้หรือไม่ว่าทำไปเพื่ออะไร แล้วทำไมต้องทำ ถือว่าเป็นการสอนไปในตัว

“การอัลตราซาวนด์จะเห็นภาพชัดกว่าครับอาจารย์ และเพื่อการวินิจฉัยที่แม่นยำครับ”

“อีม” วิศวกรรับคำ “งั้นก็เขียนออเดอร์ให้คุณพยาบาลว่าขออัลตราซาวนด์เบตไซต์”

“ครับ”

วิศวกรกล่าวถึงการทำอัลตราซาวนด์คนไข้ด้วยการนำเครื่องอัลตราซาวนด์มาทำที่ข้างเตียง โดยไม่ต้องส่งคนไข้ไปที่ห้องอัลตราซาวนด์ ซึ่งสำหรับโรงพยาบาลทั่วไปนั้น ห้องอัลตราซาวนด์จะอยู่ที่แผนกผู้ป่วยนอก

แพทย์ใช้ทุนก้มลงเขียนชุกชุกกลงในชาร์ตคนไข้อยู่ครู่หนึ่งแล้วบอกกับพยาบาลตามราวนด์ว่า

“พีครับ ขออัลตราซาวนด์เบตไซต์เตียงนี้หน่อยครับ”

“ได้ค่ะ ลักครุ่นคะหหมอ เดี่ยวพีประสานงานให้”

“ครับ”

พยาบาลตามราวนด์ถือชาร์ตคนไข้เข้าไปในแดนเตอร์เพื่อจัดการประสานงานขอเครื่องอัลตราซาวนด์ ระหว่างรอเครื่องวิศวกรก็พูดคุย

กับแพทย์ใช้ทุนและนักศึกษาแพทย์ปีหกที่พร้อมจะเรียนรู้คนไข้เคสนี้ เรื่องอาการของคนไข้ รวมถึงข้อมูลประกอบเพื่อการวินิจฉัยโรค สืบหา นาทີต่อมาเครื่องอัลตราซาวด์ก็มาถึง

วีรภัทรปล่อยให้แพทย์ใช้ทุนเป็นคนจัดการทำอัลตราซาวด์ให้ คนไข้ โดยมีเขาช่วยเสริมและชี้ตำแหน่งลักษณะผิดปกติในช่องท้องให้กับ นักศึกษาแพทย์ปีหกได้เห็นเพื่อเป็นการเรียนรู้ ก่อนที่เขาจะพูดขึ้นว่า

“จากการอัลตราซาวด์จะเห็นแล้วไซ้ใหม่กว่าฝีมั้ไม่ได้มีขนาดใหญ่มากนัก”

“ครับอาจารย์”

“แล้วคุณมีแผนการรักษาอย่างไร”

“ด้วยเคสนี้ขนาดของฝีมั้ไม่ได้ใหญ่มากนัก ผมคิดว่าไม่จำเป็นต้องผ่าตัดเพื่อระบายหนองออก แต่ผมจะให้แอนติไบโอติก¹ สิบสี่วัน แล้วจะติดตามผลการรักษาด้วยการส่งเอกซเรย์ทรวงอกและอัลตราซาวด์ ซ้ำเพื่อดูว่าฝีมั้หายไปหรือยัง”

“แล้วถ้าไม่หายล่ะ”

“ก็อาจจะต้องผ่าตัดเพื่อระบายหนองออกครับอาจารย์”

“อืม ถูกต้อง งั้นก็ออร์เดอร์ให้คุณพยาบาลนำแอนติไบโอติก มาให้คนไข้ และก็บอกคุณพยาบาลด้วยว่าเคสนี้ผมจะเป็นเจ้าของไซ้ ร่วมกับหมอเหม็ด”

“ได้ครับอาจารย์”

แพทย์ใช้ทุนรับคำวีรภัทรก็เดินออกจากออร์ต ปล่อยให้แพทย์ ใช้ทุนจัดการต่อ ร่างสูงสาวทำมุ่นหน้าไปที่โรงอาหารของโรงพยาบาล ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงเศษ ได้เวลาที่ต้องหาอาหารลงท้องสักที เพราะ ช่วงบ่ายเขาต้องออกตรวจคนไข้ที่แผนกผู้ป่วยนอก

ระหว่างที่วีรภัทรต่อแถวซื้ออาหารเหลืออีกสามคนจะถึงคิว

¹ ยาฆ่าเชื้อ

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ที่ใส่ไว้ในเสื้อกาวนของเขา ก็ดังขึ้นเสียก่อน แพทย์หนุ่มหยิบมันออกมาแล้วกดรับสาย

“ว่าไง”

“หมอภัทร คุณพักหรือยังครับ มากินข้าวกับผมไหม”

ปลายสายคือวินัย หนึ่งในเพื่อนสนิทของวิรัชที่ซึ่งเป็นอาจารย์แพทย์แผนกออร์โธปิดิกส์หรือแผนกศัลยกรรมกระดูก ที่มักจะเรียกกันสั้นๆ ว่าหมอออร์โธ

“ฉันกำลังต่อแถวซื้อข้าวอยู่ นายอยู่ไหน”

“ผมอยู่ร้านข้าวหน้าโรงพยาบาล มากินด้วยกันสิ เดี่ยวผมสั่งไว้ออ เอากะเพราหมูกรอบเหมือนเดิมไหม”

“อืม เดี่ยวฉันไป เจอกัน”

“ครับ”

วิรัชหยัดโทรศัพท์กลับไปเสื้อกาวน แพทย์หนุ่มขยับเท้าออกจากแถวที่กำลังเข้าคิวรอซื้ออาหารแล้วเปลี่ยนเส้นทางมุ่งหน้าไปร้านข้าวที่วินัยรอรออยู่แทน

“คนไข้อาร์เรสต์²!”

เสียงตะโกนของพยาบาลหัวหน้าเวรทำให้ภัทร์พึมพำกับเพื่อนร่วมงานอีกสองคนที่กำลังกินข้าวอยู่ในห้องพักต้องวางช้อนในมือลงกันตาคู่พยาบาลวัยสามสิบห้าปีรีบเดินเร็วแล้วกลืนลงคอ ก่อนจะคว้าน้ำขึ้นดื่มอย่างลวกๆ พอไม่ให้ข้าวติดคอแล้วรีบก้าวออกจากห้องไป ชยดาพยาบาลวัยสามสิบสามปีก็ทำแบบเดียวกับพยาบาลรุ่นพี่ ส่วนภัทร์พึมพำนั้นก็รีบกลืนข้าวลงคอ ยกน้ำขึ้นดื่มอย่างรวดเร็วไม่ต่างพยาบาลรุ่นพี่

² arrest (อาร์เรสต์) ในที่นี้หมายถึง cardiac arrest ซึ่งก็คือภาวะที่หัวใจหยุดเต้น ผู้ปฏิบัติงานโดยเฉพาะแพทย์และพยาบาลมักจะพูดสั้นๆ ว่า คนไข้อาร์เรสต์ ซึ่งหมายถึงผู้ป่วยหัวใจหยุดเต้น ต้องทำการซีพีอาร์ (CPR)

อีกสองคนที่ออกจากห้องพักไปเรียบร้อยแล้ว แล้วรีบวิ่งตามออกไป
อดจะโอดครวญในใจไม่ได้ว่า

‘พักเต็มชั่วโมงไม่มีอยู่จริง’

ภัคร์พิมลทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ในห้องพักอย่างหมดแรง รวมถึง
กันตากับชยุดาด้วย หลังจากที่ช่วยกันซีฟิอาร์³ คนไข้ นี่เป็นเรื่อง
ที่เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง พยาบาลอย่างพวกเธอไม่ค่อยได้มีเวลาพักเต็ม
ชั่วโมงนัก หากมีเรื่องเร่งด่วนแทรกเข้ามาอย่างเช่นเรื่องที่คนไข้มีภาวะ
หัวใจหยุดเต้นที่จำเป็นต้องใช้พยาบาลฟูลทิม จริงอยู่ที่มีการสลับเปลี่ยน
กันดูแลผู้ป่วยในระหว่างที่มีคนพัก แต่การที่ทีมร้องขอความช่วยเหลือ
และทราบว่าคนไข้กำลังเกิดปัญหาไม่มีพยาบาลคนไหนหรือคนที่
หนึ่งดูตายได้ นั่นแสดงถึงความมีน้ำใจระหว่างเพื่อนร่วมงาน และคง
ไม่มีใครจะกินข้าวลงเมื่อได้ยินว่ามีคนไข้เกิดภาวะหัวใจหยุดเต้น

ช่วยคนไข้ก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากัน

“มีใครจะกินข้าวต่อไหม”

กันตากลามขึ้นตอนที่เธอดูคนไข้ในขวดจนพร่องไปครึ่งหนึ่ง ก่อนจะ
จัดการยัดขวดน้ำใส่ตู้เย็นไว้ตามเดิม ชยุดาเป็นคนแรกที่สั่นหน้า
ปฏิสเสธรัวๆ

“ตาคินไม่ลงแล้วค่ะพี่ตา ตอนนี้น้ำมันจุกไปหมด”

ชยุดาโอดครวญ เพราะก่อนหน้านี้ทุ่มเทแรงในการช่วยเหลือคนไข้
ไปไม่น้อย โดยเฉพาะตอนที่ออกแรงกดหน้าอกเพื่อนวดหัวใจคนไข้
ต้องใช้แรงไปไม่น้อยเลย

“แต่พายน้ขอกินต่อนะคะ ถ้าไม่กินต้องวูบแน่”

ภัคร์พิมลไม่ได้พูดเปล่า หญิงสาวตักอาหารเข้าปากไปด้วย
ก่อนหน้านี้เจ้าตัวเพ็งจะกินอาหารเข้าปากไปได้ไม่กี่คำ หากตอนนี้เธอ

³ CPR (Cardiopulmonary Resuscitation) คือ ปฏิบัติการช่วยฟื้นคืนชีพด้วยวิธีบีบหัวใจ

ไม่จัดการเอาอาหารลงท้องมีหวังคงได้เป็นลมควอร์ดแน่

“แต่เป็นพายนี่ก็ตึนะ กินเท่าไรก็ไม่อ้วน พี่เห็นเรากินเก่งมาก”

กันตาสั้นชมระคนอิจฉา เธออยากเป็นอย่างภัคร์พิมลบ้าง แต่ก็เข้าใจดีว่าภัคร์พิมลยังอายุน้อย หากเทียบกับเธอที่อายุเลยเลขสามมาแล้ว ระบบเผาผลาญในร่างกายก็ค่อนข้างต่างกันมากอยู่

“แหม พี่ตาก็ทราบดีนี่คะว่าทำไมพายนี่ถึงกินเท่าไรก็ไม่อ้วน”

ชยุดาหัวเราะคิกคัก ทำเอากันตาดั่งซึ่งตาใส่แต่ก็ไม่ได้จริงจังนัก เพราะทั้งสามคนค่อนข้างสนิทสนมกันดีอยู่แล้ว

“นี่เธอจะว่าฉันแก้ไข้ไหมยะคุณน้องดา”

“ดาเปล่าพูดนะคะ”

ชยุดาแสสร้งทำสีหน้าเล็กน้อย กันตาส่งค้อนวงใหญ่มาให้พลางถอนหายใจ ส่วนภัคร์พิมลนั้นกำลังหัวเราะร่วนหลังจากที่เจ้าตัวกลืนข้าวลงคอไปเรียบร้อยแล้ว

“เออเนี่ย พี่ว่าหมออินเทิร์นปีหนึ่งคนนี้ก็เก่งอยู่นะ ตัดสินใจให้การรักษาได้เร็วและใส่ใจคนไข้ดี”

“ใช่ค่ะ ดาเห็นด้วย” ชยุดาพยักหน้าอย่างมีส่วนร่วม ก่อนจะหันมาหาภัคร์พิมลที่จัดการอาหารจนเกลี้ยงชามแล้ว “แล้วพายนี่ละคิดว่าไง”

“พายนี่ก็ว่าหมอเขาก็โอเคอยู่นะคะ ตัดสินใจได้เร็ว ไม่ลังเล และแผนการรักษาก็ดีต่อคนไข้ ได้หมอดีและเก่ง โอกาสรอดของคนไข้ก็สูงขึ้น แม้ว่าจะไม่อาจช่วยได้ทุกรายก็เถอะ”

ภัคร์พิมลบอกออกไปตามความคิดของตัวเอง การที่คนไข้ได้เจอกับหมอเก่งๆ ก็ถือว่าเป็นเรื่องดี แต่ไม่ใช่ทุกรายที่จะรอด ขึ้นอยู่กับสภาพร่างกายของคนไข้ด้วย นั่นคือความจริงที่ไม่อาจเลี่ยงได้

“ว่าแต่หมออินเทิร์นปีสองกับปีสามไปไหนกันหรือคะ ไม่เห็นมาช่วยหมอน้องเลย”

หมอน้องที่ชยุตากล่าวถึงก็คือแพทย์ใช้ทุนปีหนึ่ง ที่พยาบาลมักจะเรียกแพทย์จบใหม่ซึ่งก็คือแพทย์อินเทิร์นปีหนึ่งว่าหมอน้อง และแพทย์ใช้ทุนปีสองและปีสามก็จะถูกเรียกว่าหมอพี่ โดยส่วนนี้อาจจะขึ้นอยู่กับแต่ละโรงพยาบาล

“เห็นว่าลาไปทำธุระส่วนตัวนะ” กันตาบอก

“ถ้าถึงวันนี้ถ้าคนไข้มีปัญหาแล้วหมอน้องจัดการไม่ได้เราก็ต้องโทร. โนตีไฟ⁴ อาจารย์วีรภัทรไซ้⁴ไหมคะ”

เป็นภักร์พิมลที่ถามขึ้น กันตากับชยุตไปถึงกับหรีตตามองภักร์พิมล คล้ายจับผิด ก่อนที่ชยุตจะพูดขึ้นมาว่า

“แหมพายน้ ถามแบบนี้คิดอะไรกับอาจารย์หมอวีรภัทรหรือเปล่าน้า”

“นั่นนะสิ พี่แอบเห็นนะว่าเรานะชอบโทร. ไปโนตีไฟอาจารย์หมอวีรภัทรอยู่บ่อยๆ ทั้งๆ ที่จริงนะต้องรายงานหมอน้องก่อนไม่ใช่หรือ แต่ถ้าออร์เดอร์ของหมอน้องไม่เข้าทำค๋อยโทร. ปรึกษาอาจารย์” กันตาเสริม

“แต่ก็ๆ”

ได้ยินแบบนี้ภักร์พิมลที่กำลังดูหน้าในขวดถึงกับเกิดอาการล้าลักขึ้นมา หญิงสาวยกมือขึ้นทูปอกของตัวเองไปสองสามทีพอให้หายจุก

“แหม ถึงกับล้าลักน้ำเชียวนะ” ชยุตแซว

“นั่นนะสิ อย่างนี้เขาเรียกว่ามีพิรุณะพายน้” กันตาเสริม “แต่เพื่อใจไว้หน่อยก็ดี พี่ว่าอาจารย์หมอวีรภัทรนะเขาไม่ได้ชอบผู้หญิงหรือ”

“ทำไม่ละคะ”

ภักร์พิมลถามอย่างไคร่รู้ กันตตามองยิ้มๆ แล้วบอกว่า

⁴ notify(โนตีไฟ) แปลว่าแจ้ง การ notify แพทย์ก็คือการแจ้งให้แพทย์รับทราบ ผู้ปฏิบัติงานโดยเฉพาะแพทย์และพยาบาลมักจะใช้คำพูดทับศัพท์เวลาคุยกัน

“ก็ตั้งแต่พี่รู้จักอาจารย์หมอวีรภัทรมานะ ยังไม่เคยเห็นอาจารย์ หมอมีแฟนเลย ไม่มีเลยสักคน ที่เห็นไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด ก็มีแต่อาจารย์หมอวินัย”

“พี่ตาทายถึงอาจารย์หมอวินัยที่เป็นหมอออร์โธนะหรือคะ”
ภัคร์พิมลถาม

“ใช่” กันตาทอบ

“เขาอาจจะเป็นแค่เพื่อนสนิทกันเฉยๆ ก็ได้ล่ะคะ”

ภัคร์พิมลบอกไม่เต็มเสียงนัก พอได้ยินกันตาทอบแบบนั้นเธอก็เริ่มไม่ค่อยมั่นใจแล้ว ปฏิเสธไม่ได้เลยจริงๆ เพราะว่าเธอก็มักจะ เห็นวีรภัทรกับวินัยไปไหนมาไหนด้วยกันอยู่บ่อยครั้ง

“เพื่อนสนิทหะก็ใช่ แต่ตัวติดกันขนาดนั้นน่าจะคิดน้อยอยู่เสีย เมื่อไรกันล่ะ” กันตาว่า ชยุดาที่ฟังอยู่นานก็ออกความเห็นบ้าง

“แถมเมื่อก่อนมีอาจารย์หมอสหทรศด้วยนะคะ ไปไหนมาไหน สามคนตลอด จนด่าทะเลลอคิดอกุศลไปว่าพวกเขานะเป็นแบบ...”

“แบบอะไรคะ” ภัคร์พิมลถามอย่างไคร่รู้

“ก็แบบ...” ชยุดาเบาเสียงลงพลางมองซ้ายมองขวาเพราะเกรงว่า จะมีใครมาได้ยินเข้า “สามพี (3P) ไง”

“เดี๋ยวนะ อะไรคือสามพี”

กันตาทถามด้วยสีหน้างุนงง แต่ในฐานะคนที่อ่านนิยายอย่าง ภัคร์พิมลเข้าใจดีว่า 3P มาจากคำว่า Three People หญิงสาวไม่ทัน ได้อ้าปากอธิบาย ชยุดาก็ซึ่งอธิบายก่อน

“สามพีก็คือแบบ...เราสามคนรักกันไงคะพี่ตา”

“ถามจริง?” กันตาทถามเสียงหลง

“ใช่ค่ะ” ชยุดาพยักหน้าหงึกๆ “พายนั้เข้าใจใช่ไหม”

“เข้าใจค่ะ”

“เห็นไหมล่ะ เมื่อก่อนนะสามคนนั้นตัวติดกันตลอด พี่เจอ

ข้างนอกอยู่บ่อยๆ เพราะอาจารย์หมอสหทรรศนะเป็นกุมารแพทย์อยู่
โรงพยาบาลวรกุลอินเตอร์เนชั่นนอล เจอบ่อยสุดก็คือคริสตัลไนต์คลับ
สามหมอบ่อยมาก”

“เจอบ่อยแสดงว่าเราก็ต้องไปบ่อยใช่ไหมล่ะ” กันตาทถามยิ้มๆ

“ไม่ปฏิเสธค่ะ เพราะดาคือพยาบาลสายตี๊ด ตี๊ด ตี๊ดๆๆๆ ตี๊ดๆๆๆ”

ชยดาไม่พูดเปล่าเจ้าตัวยังทำท่าเต้นประกอบจังหวะ ทำเอากันตากับภักร์พิมลหัวเราะร่วน ก่อนที่ชยดาจะพูดขึ้นมาว่า

“แต่ตอนนี้เรื่องสามพีตัดออกไปได้แล้ว เพราะว่าอาจารย์หมอ
สหทรรศเพ็งจะแต่งงานไปสี่เดือนก่อน”

“งั้นก็แสดงว่าพวกเขาก็เป็นแค่เพื่อนกันใช่ไหมคะ” ภักร์พิมลถาม
ประกายตาของเธอเต็มไปด้วยความหวัง หวังว่าจะได้ยินคำตอบที่ตนเอง
อยากได้ยิน ทว่า...

“ไม่ได้สามพีก็สองพีไงจ๊ะ”

“สองพีอะไรอีกล่ะ พีตามไม่ทัน” กันตาวาพรางทำหน้างุน

“ก็รักที่มีกันสองคนไงคะ รักแบบคู่รักทั่วไปนั่นแหละค่ะ คิกๆ”

ชยดาแสรังปิดปากหัวเราะ “แต่ดาไม่รู้หรือหนะคะว่าใครรัก ใครรับ แต่
ถ้าให้เดาคคนที่รักน่าจะเป็นอาจารย์หมอวิรัชภทรนะค่ะ เพราะอาจารย์หมอ
วิรัชภทรนี่ดูออกเนิร์ดๆ หน่อย”

“พอเลยดา วิเคราะห์แบบถึงพริกถึงขิงเกินไปละ เดียวใครมา
ได้ยินเข้า อาจารย์หมอเขาจะเสียหาย” กันตาทบพร้อมๆ กับตอนที่
เหลือบสายตามองนาฬิกาแขวนผนัง ส่วนชยดานั้นมีสีหน้าสลดลง
เล็กน้อยเพราะรู้ว่าตนสนุกปากมากเกินไปหน่อย “หมดเวลาพักละ พี่ออกไป
ก่อนนะ”

“ค่ะ”

ภักร์พิมลรับคำ กันตาส่งยิ้มมาให้ก่อนจะเดินออกไปจากห้องพัก
ที่เป็นทั้งห้องเก็บของของเจ้าหน้าที่และห้องกินข้าว

“นั่นเราไปกันดีกว่าค่ะพี่ดา”

“แต่ยัวก่อน พี่ขอแมธเรื่องอาจารย์หมอวีรภัทรอีกนิด”

“เรื่องอะไรคะ”

“พี่ได้ข่าวมาว่าคุณหญิงแม่ของอาจารย์หมอวีรภัทรน่าจะกำลังจะนัด
ผู้หญิงมาให้ลูกชายดูตัว เพราะลูกชายไม่ยอมมีแฟนสักที” ชยดา
ทิ้งจิ้งหะแล้วเหลือบสายตามองนาฬิกาแขวนผนังที่บอกว่าเวลาพัก
ได้ล่วงเลยมาราวๆ ห้านาที “ไปละ เดี่ยวพี่ตากินหัวเอา”

ชยดาหัวเราะคิกคักก่อนจะเดินออกไป ทิ้งภัคร์พิมลที่มีสีหน้า
ยุงเหยิงเอาไว้เบื้องหลัง ความสับสนและความกังวลใจก่อตัวขึ้น
ฉับพลัน นอกจากมีแนวโน้มว่าอาจารย์หมอวีรภัทรจะไม่ชอบผู้หญิงแล้ว
คุณหญิงแม่ของเขาก็กำลังจะหาคู่ให้เขาอีก

ภัคร์พิมลถอนหายใจก่อนจะก้าวออกจากห้องไป โดยคว้าได้รูป
ที่เคยขมวดเข้าหากันจนแทบจะผูกเป็นปมถูกคลายออก กลับมาเป็น
สีหน้าราบเรียบตามเดิม

วีรภัทรกล่าวถึงเพื่อนร่วมรุ่นตอนเรียนแพทย์ เจลกาหรือหอมเจล คือคนที่ชอบสทรรคมาตั้งแต่สมัยเรียน แม้เพื่อนของเขาจะปฏิเสธ ความปรารถนาดีที่อีกฝ่ายมอบให้ แต่เป็นเพราะก่อนหน้านี้สทรรค ไม่มีใคร เจลกาจึงคิดว่าตนยังพอมีหวัง แต่ความหวังของเจลกาต้อง พังลงเมื่อสทรรคคบกับภริกาพยาบาลที่โรงพยาบาลวรวงศ์อินเตอร์ เนชั่นฮอลล์ซึ่งเป็นโรงพยาบาลของบิดาสทรรคและแต่งงานกันในที่สุด

“อา ใช่ คงจะมีแต่หอมเจลนั่นแหละครับที่อดทนรอนานขนาดนั้น ตั้งแต่สมัยที่เราเรียนแพทย์แล้วนี่ แถมผลสรุปของการรอในครั้งนั้น ก็คือความผิดหวังซงั้น”

“ถ้าเป็นนาย นายจะไม่รอจนั้เหรอ”

“ไม่รู้สิ ผมยังไม่เคยรู้สึกชอบใคร เลยไม่รู้ว่าจะสามารถรอใครได้ หรือเปล่า”

“อี” วีรภัทรยกยิ้มมุมปากก่อนจะวกกลับเข้ามาที่เรื่องเดิม “ถ้านาย คิดว่าคนที่แต่งงานคนแรกไม่น่าจะเป็นหอมเจิน แล้วในกลุ่มเรา นาย คิดว่าจะเป็นคนใด”

“ผมคงไม่คิดว่าเป็นตัวเองหรอกนะ ก็ต้องเป็นคุณนะสิ”

“อ้าว ทำไม่เป็นฉัน”

“ก็เพราะว่าคุณหญิงแม่ของคุณอยากอุ้มหลานตั้งแต่คุณยังไม่ได้ เรียนต่อเฉพาะทางแล้วนี่ จนตอนนี้คุณเป็นอาจารย์หอมแล้วนะ และ คุณเองก็เลี้ยงมาตลอด”

“แต่ตอนนี้กำลังจะเลี้ยงไม่ได้แล้ว”

“คุณแม่จะให้คุณไปดูตัวอีกันเหรอ”

“ใช่ นัดศุกร์นี้ เช็งชะมัด” อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจ อาหารรสชาติถูกปากก่อนหน้านี้ฝืดคอขึ้นมาฉับพลัน “เลิกคุยเรื่องนี้เถอะ เอาเป็นว่านายวางแผนมาเลยดีกว่าว่าเย็นนี้เราจะป่วนหอมเจินยังไงดี”

“ป่วนหอมเจินไม่ยากหรอกครับ แค่แซวน้องแยมนิดหน่อย

หมอเห็นก็เสียอาการแล้วครับ” วินัยกล่าวถึงภริกาภรรยาของสหพรรค

“นายนี้มันร้ายจริงๆ หมอวิน”

วินัยขยับแว่นสายตาที่สวมใส่เอาไว้ก่อนจะบอกว่า “คุณจะบอกว่าคุณไม่ร้ายเลยนั้นหรือ ผมยังจำได้แน่ที่ที่คุณมอมเหล่าน้องแยม เพื่อจะแก้งหมอเห็นนะ”

“เออๆ พอละ ไม่ต้องรื้อฟื้น แค่นี้ก็ถึงสายตาของหมอเห็น ตอนนั้นนั้นนะ ฉันยังชนลูกไม่หาย”

วีรภทกรล้วยหัวเราะเบาๆ ก่อนจะตักข้าวเข้าปากไปอีกคำ ในขณะที่ดวงตาคู่คมเหลือบมองนาฬิกาของร้านแล้วพบว่าอีกสิบนาทีจะเป็นเวลาบ่ายโมงครึ่ง แพทย์หนุ่มหันไปบอกวินัย

“รีบกินดีกว่า เดี่ยวฉันต้องไปออกโอพีดี⁵”

“บลั่วพายน์เวอร์อะไรต่ออะไร”

กันตาทามตอนที่พวกเธอก้าวเข้าลิฟต์หลังจากที่ผลัดเปลี่ยนเวอร์เรียบร้อยแล้ว ชยุดาเอื้อมมือไปกดหมายเลขชั้นหนึ่ง ในขณะที่ภักร์พิมลหันไปตอบคำถามของกันตา

“เวอร์เข้าฟรุ้งนี่เลยค่ะ”

“แบบนี้ก็ได้พักเกินสิบชั่วโมงเลยนะ ปกติเห็นควบเวอร์ตลอด” ชยุดาว่า

ปกติเวอร์ของภักร์พิมลนั้นส่วนใหญ่แล้วจะได้พักแค่แปดชั่วโมง แต่เอาเข้าจริง บางครั้งงานก็ล่วงเลยเวลา จะมีเวลาพักผ่อนจริงๆ ก็ราวๆ ห้าถึงหกชั่วโมงก่อนจะต้องขึ้นเวอร์ต่อไปเท่านั้น

“ได้พักแค่นี้ก็ถือว่าดีมาก ๆ แล้วค่ะ พี่ตาพี่ตาก็เห็น ปกติพายน์ต่อเวอร์ตลอด ไม่เข้าต่อบ่ายก็เข้าต่อดึก ถ้าวันไหนเวอร์เข้าต่อเช้านี้ถือว่าสวรรค์สุดๆ ละ”

⁵ โอพีดี (OPD) Out Patient Department คือ แผนกผู้ป่วยนอก

“เย็นนี้พี่ก็ว่างนะ ขึ้นเวรอีกที่เวรบายพรุ่งนี้เลย ดีที่หมูกระทะ
กันใหม่”

“ได้เลยค่ะ” ภัคร์พิมลยิ้มกว้าง “พี่ตาไปด้วยกันใหม่ค่ะ”

“วันนี้ขอบายจ๊ะ พี่เวรดีก”

“โอเคค่ะ”

ภัคร์พิมลบอกได้เพียงแค่นั้นประตูลิฟต์ก็เปิดออก กันตา
โบกมือลาไปก่อน ส่วนภัคร์พิมลก้าวออกมาจากลิฟต์พร้อมกับชยุดา
ทั้งคู่เดินมาตามโถงทางเดินของโรงพยาบาลเรื่อยๆ จนกระทั่งแยกกัน
ตรงอาคารจอดรถ ชยุดาเดินขึ้นไปบนอาคาร ส่วนภัคร์พิมลนั้นเดิน
ข้ามถนนไปอีกฝั่งซึ่งเป็นหอพักพยาบาล

“นี่” ใจชวณมากินหมูกระทะ

สหพรรคถามขึ้นตอนที่ตีบเนื้ออย่างใส่จานให้ภวิกา ภรรยาสาว
ที่เพิ่งจะแต่งงานกันได้ราวๆ สี่เดือน วิรภัทรกับวินัยที่นั่งตรงข้ามทั้งคู่
หันมามองหน้ากันก่อนจะเป็นวิรภัทรที่ให้คำตอบ

“จู้ๆ ก็อยากกินขึ้นมา ไม่ได้หรือไง”

“นั่นนะสิ พวกผมก็แค่อยากเจอคุณบ้าง ไม่ได้หรือไงครับ”

“เฮอะ” สหพรรคแค้นเสียง “ฉันว่านะ ไม่นายก็นาย คนใดคนหนึ่ง
ต้องมีแผนอะไรแน่” สหพรรคชี้ตะเกียบไปทางวิรภัทรก่อนจะเบนไป
ทางวินัย ซึ่งทั้งคู่ต่างส่ายหน้าปฏิเสธเป็นพัลวัน “หรือไม่งั้นนายทั้งคู่
รวมหัวกัน”

ภวิกาภรรยาของสหพรรคได้แต่อมยิ้มกับสถานการณ์ตรงหน้า
เธอค่อนข้างคุ้นเคยกับกลุ่มเพื่อนของสามีเป็นอย่างดี เห็นชอบแกล้งกัน
อยู่บ่อยๆ และคนที่ถูกแกล้งบ่อยสุดก็คือสามีของเธอแหละ

วิรภัทรกับวินัยต่างหัวเราะกับท่าทางที่จ้องมองมาอย่างเขม็งของ
สหพรรค ก่อนจะเป็นวินัยที่พูดขึ้นมาว่า

“คุณคิดมากไปหรือเปล่าครับหมอเห็น พวกผมจะไปมีแผนอะไร
ไม่มี”

“นายเสียงสูงเกินไปนะหมอวิน” สหรรคว่าอย่างจับผิด วินชัย
แสร้างทำหน้าที่เล็กน้อย ส่วนวิรัชทักกับภวีกากำลังกลั่นขำ “หรือคิดจะ
มอมเหล่าเมียฉันอีก บอกเลยนะว่าห้ามเด็ดขาด”

“ว่า จบกัน”

วินชัยแสร้างถอนหายใจอย่างแสนเสียดาย วิรัชทักกำลังหัวเราะ
อย่างขบขัน ส่วนภวีกานั่นหน้าแดงช้ำเพราะความขวยเขินเป็น
ที่เรียบร้อยแล้ว เพราะรู้ว่าเวลาตัวเองเมานั้นนะเพี้ยนแค่นั้นจาก
คำบอกของคนเป็นสามี เธอจำได้ไม่ลืม ครั้งก่อนเธอถูกวิรัชทักกับ
วินชัยคะยั้นคะยอให้ดื่ม เพราะดื่มไม่เก่งจึงเมียง่าย เท่านั้นละ หายนะ
บังเกิดขึ้นทันที ยิ่งคิดก็ยิ่งอับอาย

“แยมอยากกินผลไม้ค่ะ เดี่ยวแยมมานะคะ”

ภวีกาบอกแล้วลุกออกจากโต๊ะไปทันที สหรรคมองวิรัชทัก
กับวินชัยอย่างคาดโทษก่อนจะลุกตามภวีกาไป ปล่อยให้เพื่อนทั้งสอง
หัวเราะอย่างขบขัน ระหว่างนั้นภัคร์พิมลกับชยุดา ก็เข้ามาในร้านพอดี

“มาก็คนครับ”

“สองค่ะ”

ชยุดาเป็นคนให้คำตอบ พนักงานในร้านจึงเดินนำมายังโต๊ะว่าง
ซึ่งเป็นโต๊ะที่ติดกับโต๊ะของวิรัชทัก ภัคร์พิมลนั่งหันหลังจึงไม่ทันเห็น
วิรัชทัก แต่ชยุดาที่นั่งฝั่งตรงข้ามเห็นเต็มตา

“อู๊ย อาจารย์หมอวิรัชทักก็มาร้านเดียวกันกับเราด้วยนะ เรียกว่า
พรหมลิขิตได้หรือเปล่านะ แต่น่าเสียดายที่อาจารย์หมอวินชัยก็มาด้วย”

ชยุดาหัวเราะคิกคัก แต่เพราะชื่อของวิรัชทักทำให้ภัคร์พิมล
เอี้ยวตัวไปมอง เป็นจังหวะที่วิรัชทักมองมาพอดี ภัคร์พิมลจึงรีบหัน
กลับมา พยายามควบคุมไม่ให้สีหน้ามีพิรุณ

“อะแฮ่ม” ชยุดาแกลังกระแอมในลำคอเบาๆ ภัคร์พิมลป็นหน้า
ไม่รู้ไม่ชี้ก่อนจะบอกว่า

“เดี๋ยวพายนไปตักอาหารก่อนดีกว่าค่ะ”

“พี่ไปด้วย”

ระหว่างที่ภัคร์พิมลไปเลือกตักอาหารกับชยุดา สหทรศกับ
ภวีกาก็เดินมาตักอาหารข้างๆ ทั้งคู่ ภัคร์พิมลสนใจแต่อาหารตรงหน้า
ส่วนชยุดาที่เห็นสหทรศเข้าก็อ้าปากพะงาบๆ แววดตาเป็นประกาย
ในความหล่อเหลาของแพทย์หนุ่มระยะระชิด ก่อนจะเบียดตัวมา
กระซิบกับภัคร์พิมล

“พายน นั่นนะอาจารย์หมอสหทรศ เพื่อนของอาจารย์หมอ
วีรภัทร หล่อมากกก”

ชยุดาลากเสียงยาวจนภัคร์พิมลต้องรีบหันไปมอง แต่ก็ระมัดระวัง
ไม่ให้ดูจงใจเกินไปจนน่าเกลียด เห็นอีกฝ่ายกำลังถือจานเปล่า โดยมี
หญิงสาวร่างบางหน้าตาสะสวยกำลังคืบอาหารจากถาดไปใส่จาน ก็เห็น
จริงอย่างที่ชยุดาวา

“หล่อจริงค่ะ แต่พายนว่าอาจารย์หมอวีรภัทรหล่อกว่า”

“หืม พี่เอ๊ะจริงจังแล้วนะ”

ชยุดามองภัคร์พิมลอย่างจับผิด ดวงตากลมโตเบิกกว้างก่อนจะ
รีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ หญิงสาวกระแอมในลำคอเบาๆ ก่อนจะ
ตัดบทเป็นการกลบเกลื่อน

“พายนกลับไปทีโต๊ะก่อนนะคะ ของเต็มมือแล้ว”

“หึๆ มีหีนินะ”

ภัคร์พิมลแสรังไม่ได้ยินที่ชยุดาบอก ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึก
หน้าร้อนที่เพลอลปล่อยไก่อตัวเบ้อเริ่ม หญิงสาววางจานอาหารในมือลง
บนโต๊ะมีเตาอย่างพร้อมอยู่แล้ว จึงจัดการคืบเนื้อหมูลงบนเตาอย่าง
พร้อมทั้งเติมน้ำซุบและใส่ผักลงไป ระหว่างนั้นชยุดาก็กลับมาที่โต๊ะ

“นี่ พี่ถามหน่อยสิ แบบจริงจังเลยนะ”

ชยุดากล่าวขึ้นตอนที่คืบเนื่องจากงานของตนขึ้นบนเตาอย่างบัง
ภักร์พิมลชะงักมือที่กำลังพลิกเนื้อหมูบนเตาร้อนๆ ไปครู่หนึ่ง ดวงตา
กลมโตมองมาที่ชยุดา

“ถามอะไรคะ”

“ชอบอาจารย์หมอวีรภัทรจริงหรือเปล่า”

“พี่ดาพูดอะไรกันคะ พายน์จะไปชอบพี่เขา เอ๊ย ชอบอาจารย์หมอ
เขาได้ไงกัน ไม่ได้ชอบซะหน่อย”

“แหม มันไปเล็กลึกเขี้ยวนะคะ ถามอยู่กรุงเทพฯ แต่ตอบ
ที่สุโขทัย”

“พี่ดาพูดอะไรก็ไม่รู้”

ภักร์พิมลบอกก่อนจะคืบเนื้อย่างเข้าปากโดยมีสายตาคล้ำ
กำลังหาความผิดปกติจากท่าทางของเธอมองมาจากชยุดา อีกฝ่าย
ยิ้มกริ่มกริ่มแล้วบอกว่า

“แหม พี่ก็คิดว่าเราแอบชอบอาจารย์หมอวีรภัทรซะอีก ไม่ชอบ
ก็ดี พี่จะได้ชิป^๑ ต่อไม่รอแล้วจ้า”

“หมายถึงชิปอาจารย์หมอวีรภัทรกับอาจารย์หมอวินัยนะหรือคะ”

“ถูกแพง” ชยุดาตืดนิ้วดังเปาะ “แต่ถ้าพายนชอบพี่จะยอมลุ่มเรือ
คู่ชิปของพี่ก็ได้นะ”

“พายนไม่ได้ชอบอาจารย์หมอจริงๆ นะคะ”

ภักร์พิมลตอบโดยไม่ได้สับสายตาคู่สนทนา ช้ายังแสรังคืบ
เนื้อย่างเข้าปากไปอีกหลายชิ้น ปล่อยให้ชยุดาจ้องมองมาด้วยสายตา
ล้อเลียนปนจับผิด

“จ้า ไม่ได้ชอบก็ไม่ได้ชอบจ้า ถ้านพี่ชิปต่อไม่รอแล้วนะ”

^๑ ชิป มาจากคำว่า Relationship ที่แปลว่าความสัมพันธ์ แล้วถูกเรียกสั้นๆ ว่า Ship (ชิป) ซึ่งในที่นี้
หมายถึงความสัมพันธ์ของคู่ชาย-ชายที่สาววายขึ้นชอบ

ภักตร์พิมลพยักหน้าและส่งยิ้มไปให้อีกฝ่ายอย่างฝืนๆ ชยุดา
ลอบมองยิ้มๆ พลังคืบเนื้อย่างเข้าปากไปบ้าง เห็นหน้าหงอยๆ ของ
เพื่อนร่วมงานรุ่นน้องก็อดจะพูดออกมาไม่ได้

“นี่ ถ้าพายน้เปลี่ยนใจก็บอกพี่ได้นะ พี่พร้อมจะลุ่มเรือคู่ซิปของพี่
เพื่อพายน้เลยนะจ๊ะ”

ภักตร์พิมลทำเพียงส่งยิ้มแหยๆ เป็นการตอบรับ ชยุดามอง
เพื่อนร่วมงานรุ่นน้องอย่างมีเลศนัย ก่อนจะคืบเนื้อย่างเข้าปากด้วย
ท่าทางรื่นเริง

“สองคนนั้นใช้พยาบาลที่โรงพยาบาลเราหรือเปล่าครับ”

วินัยที่เห็นวีรภัทรจับจ้องสายตาไปที่โต๊ะข้างๆ ถ้ามั้งขึ้น วีรภัทร
ละสายตาจากโต๊ะของภักตร์พิมลแล้วหันมามองวินัยแวบหนึ่ง ก่อนจะ
คืบเนื้อย่างเข้าปากไปด้วยตอนที่ตอบคำถามวินัย

“ใช่ สองคนนั้นเป็นพยาบาลที่เวิร์ดคัลยกรรมชาย”

“ครับ”

วินัยรับคำก่อนจะคืบผักต้มเข้าปาก เป็นจังหวะเดียวกับที่
สหพรรคและภวิกากลับมาที่โต๊ะพอดี วินัยมองทั้งคู่ด้วยรอยยิ้ม
ก่อนจะพูดขึ้นว่า

“หอมเห็นกับน้องแยมเตรียมตัวเอาไว้เลยนะครับ”

“หือ เตรียมตัวอะไรหรือคะ”

“นั่นนะสิ”

“ก็เตรียมตัวไปงานแต่งงานครับ”

“งานแต่งงานใคร นายจะแต่งงานแล้วนั้นหรือ แล้วจะแต่งงานกับใคร”

“ใจเย็นก่อนนะครับหอมเห็น คำถามของคุณรุ่มมาก” วินัย
ขยับแว่นสายตาพร้อมรอยยิ้มก่อนจะว่าต่อ “คนที่กำลังจะแต่งงานก็คือ
หมอมภัทรต่างหาก”

“เฮ้ย จะเป็นฉันไปได้ยังไง”

วีรภัทรร้องถามเสียงหลง ส่วนวินัยนั้นยังตีสีหน้าเช่นเดิม ซ้ำยังคืบเนื้ออย่างเข้าไปอีกหนึ่งขึ้นอย่างอารมณ์ดีแล้วบอกว่า

“ก็วันศุกร์นี้คุณมีนัดดูตัวนี่ ผมว่าไม่พ้นปีนี้หรอก คุณหญิงแม่ของคุณต้องบังคับให้คุณแต่งงานแน่”

“เดี๋ยวละ อย่าบอกนะว่าคุณหญิงแม่นัดดูตัวให้นายอีกแล้วนะ” สหพรรคถามขึ้น

“ก็ใช่ละสิ คนที่ห้าหรือหกแล้วฉันก็ไม่แน่ใจ” วีรภัทรถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย เขาคืบเนื้ออย่างเข้าปากอย่างหงุดหงิด เคี้ยวอยู่พักหนึ่งก่อนจะกลืนลงคอแล้วมองค้อนสหพรรค “เป็นเพราะนายนั้นแหละหมอเหิน”

“เดี๋ยวละ ไหงหวยมาออกที่ฉัน”

“ก็เพราะคุณแม่เห็นนายแต่งงานละสิ แล้วเห็นแม่นายได้ลูกสะใภ้น่ารักแบบน้องแย้มก็เลยอยากได้ขึ้นมาบ้าง ตั้งแต่นายแต่งงานไปนะแม่อันต์ให้ฉันไปดูตัวตลอด”

“แล้วที่ผ่านมานายปฏิเสธยังไง”

“ฉันไม่ได้ปฏิเสธนะ ก็ยอมไปตามนัดนะแหละ ไม่อยากให้คุณแม่เสียคำพูดเพราะนัดกันเอาไว้แล้ว ก็ลูกสาวเพื่อนคุณแม่ทั้งนั้น”

“อ้าว แล้วทำไมนายถึงยังรอดมาได้ทุกครั้งล่ะ”

วีรภัทรกระตุกยิ้มมุมปากในขณะที่ดวงตาทุกคู่จับจ้องมาที่เขา ก่อนที่เจ้าตัวจะเล่าถึงเรื่องราวที่ผ่านมาด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์

ภิตตาการหฺรใจกลางกรุงเทพฯ

“รออีกนิดนะคะ ตามั้ทริถึงแล้วคะ กำลังจอดรออยู่ เดียวก็มาพอดีมีเคสของคนไข้ติดพันนะคะ ก็เลยมาช้าหน่อย”

คุณหญิงทิพภามารดาของวีรภัทรบอกคุณหญิงรัตนากับลูกสาว

ที่ชื่อรินดาซึ่งเจ้าตัวมาดหมายอยากได้มาเป็นลูกสะใภ้ คุณหญิงรัตนาคลียัมกว้างแล้วบอกกับคุณหญิงทิพปภา

“ไม่เป็นไรคะคุณพี่ ดิฉันกับลูกสาวเข้าใจ” คุณหญิงรัตนาคลียัมมือไปแตะที่ไหล่ของรินดาที่นั่งด้วยท่าทางเรียบร้อยอย่างกุลสตรีที่ถูกรบร้อมมาเป็นอย่างดี “สำหรับคนเป็นหม่อ คนไข้ก็น่าสำคัญเป็นอันดับหนึ่งอยู่แล้วละค่ะ ไข้ใหม่ลูก”

“คะคุณแม่”

รินดาขี้มหวานรับคำมารดา ยังไม่ทันมีใครได้เอ่ยอะไรออกมาอีก วิรภทกรักก้าวเข้ามาหยุดเท้าตรงหน้าทุกคน แม้จะมีรอยยิ้มกว้างปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลา หากแต่ดวงตาก็สามคู่อลับเบิกกว้าง คุณหญิงรัตนากับรินดาถึงกับอ้าปากหวอ คุณหญิงทิพปภาเองก็เช่นกัน เมื่อเห็นการแต่งตัวของลูกชายถึงกับพูดไม่ออก

“สวัสดิ์ครับทุกคน รอดมานานไหมครับ”

วิรภทกรกล่าวทักทายทุกคน มือหนาขยับแก้ไอ้ตัวที่ติดกับคุณหญิงทิพปภาผู้เป็นมารดาออกแล้วนั่งลง ในขณะที่ดวงตาคมกริบกวาดมองทุกคนในโถ้อย่างเท่าเทียมก่อนจะหยุดสายตาที่รินดา

“สวัสดิ์ครับน้องริน พี่หม่อภักทรนะครับ”

วิรภทกรยื่นมือออกไปตรงหน้าหวังจะจับมือทักทาย แต่อีกฝ่ายสั่นหน้ารัวๆ พลางเบียดตัวเข้าหาคุณหญิงรัตนาคลียัมกำลังหวาดกลัวระคนรังเกียจ

“คะ คุณแม่คะ เรากลับกันดีกว่าคะ”

“ไปลูก” คุณหญิงรัตนาคลียัมขยับตัวลุกขึ้นในขณะที่โอบกอดร่างของคนเป็นลูกสาวไว้คล้ายปกป้อง ก่อนจะหันไปบอกกับคุณหญิงทิพปภา “น้องขอตัวกลับก่อนนะคะคุณพี่”

“ตะ เดียวก่อนคะ คุณน้องคะ คุณน้อง หนูริน”

คุณหญิงทิพปภายายามจะร้องสองแม่ลูกเอาไว้ แต่ดูเหมือนว่า

จะไม่ทันเสียแล้ว เพราะคุณหญิงรัตนาบอกเพียงเท่านั้นก็พากันจ้ำจ้ออ้าว
ออกไปทันที วีรภัทรที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้ามอมแมมไม่ต่างจากยาจก แถม
แพทย์หนุ่มยังสวมวิกผมหนาๆ หัวฟูๆ อีก ใบหน้าหล่อเหลาถูกแต่งแต้ม
ด้วยไฟเมดโตๆ ที่มุมปาก แสร้งทำสีหน้าเล็กน้อยก่อนจะหัวเราะร่วน
เมื่อสองแม่ลูกพ้นระยะสายตาไปแล้ว

“ฮ่าๆ”

“เฟียะ!”

“ไอ้ คุณแม่ครับ ตีผมทำไมเนี่ย เจ็บนะครับ”

วีรภัทรลูบต้นแขนตัวเองบ่อยๆ คล้ายกำลังเจ็บเสียวเต็มประดา
หากแต่ดวงตาคมกริบกลับดูพราวระยับจนเกินควร จนคุณหญิงทิพภา
อดไม่ได้ คอว่าหมับเข้าที่ต้นแขนของลูกชายก่อนจะออกแรงบีตสุดแรง
จนเจ้าตัวต้องสูดปาก

“ไอ้ๆ คุณแม่ ผมเจ็บจริงๆ นะครับ”

เสียงโอดครวญของวีรภัทรทำให้คุณหญิงทิพภายอมรามือ
หากแต่ค้อนวงใหญ่ก็ยังถูกส่งไปให้แพทย์หนุ่มที่กำลังลูบแขนบ่อยๆ
ไม่ต่างจากตอนแรก เพียงแค่เปลี่ยนตำแหน่งใหม่ก็เท่านั้น

“เจ็บก็ดี ทีหลังทำอะไรจะารู้จักคิดมากกว่านี้” คุณหญิงทิพภา
ว่าเสียงเขี้ยว “อายุอานามเราก็ไม่น้อยแล้วนะตาภัทร สามสิบแล้วนะ
เรานะ แถมยังเป็นอาจารย์หมอดด้วย ทำไมถึงทำตัวน่าเกลียดแบบนี้ซะ”

พุดแล้วคุณหญิงทิพภาก็อดที่จะฟาดมือลงไปที่ไหล่กว้างของ
ลูกชายอย่างหมั่นไส้ไม่ได้ วีรภัทรหัวเราะหึๆ ก่อนจะตีสีหน้าจริงจัง
แล้วอธิบาย

“ไม่ได้น่าเกลียดสักหน่อยนะครับคุณแม่ ผมก็แค่อยากลองใจ
น้องเขาก็คือเท่านั้นเอง”

“ลองใจยังงี้”

“ก็อยากดูทัศนคติของน้องเขาสักหน่อย แต่พอเห็นผมแต่งตัว

แบบนี้เขาก็เปิดแน่ไปเลย แสดงว่าน้องเขามองคนแค่ว่าภายนอก
ใช้ไหมครับแบบนี้ ผมพูดถูกไหมครับ”

วีรภัทรเลิกหัวขำหนึ่งเป็นเชิงถามพร้อมกับรอยยิ้มนิดๆ ที่ผุดขึ้น
ตรงมุมปากได้รูป ทำให้ได้รับค้อนวงใหญ่จากมารดาอีกครั้ง คุณหญิง
ทิพปภาถอนหายใจ

“ลองใจแรงเกินไปหรือเปล่า เป็นแม่แม่ก็ไม่เอาะแบบนี้ เหมือน
คนสติไม่ดี”

คุณหญิงทิพปภามองลูกชายที่กำลังยิ้มแหยด้วยสายตาขุ่นเขียว
ก่อนที่เจ้าตัวจะรีบอธิบายว่า

“จริงๆ ผมก็กำลังจะเปิดเผยตัวแล้วนะครับ แต่น่าเสียดายจริงๆ
ที่น้องเขาหนีไปเสียก่อน คุณแม่เลยอดได้ลูกละไไ้เลย ว่า น่าเสียดาย
จริงๆ”

“ให้มันจริงเถอะนะตาภัทร และคราวหน้าห้ามทำแบบนี้อีกนะ”

“เดี๋ยวนะครับ คุณแม่หมายความว่า...”

“ใช่ แม่จะนัดดูตัวให้ลูกอีก ในเมื่อเราไม่ยอมมีลูกละไไ้ให้แม่
สักที แม่จะจัดการเรื่องนี้เอง”

“คุณแม่คิดว่าน้องรินกับคุณแม่ของเขาจะกล้ามาเจอกับผม
อีกงั้นหรือครับ ผมว่าไม่นะ”

“แม่ไม่ได้มีเพื่อนแค่คุณหญิงรัตนาคนเดียวนะคะลูก ลูกสาว
เพื่อนแม่ที่ใสดๆ และเพียบพร้อมมีอีกเยอะคะลูกขา เพราะฉะนั้นไม่ต้อง
กังวลนะคะว่าลูกจะไม่ได้ันดูตัวอีก”

คุณหญิงทิพปภาว่าอย่างประชดประชันก่อนจะยิ้มกว้าง ส่วน
วีรภัทรที่คิดว่าตนคงรอดแล้วได้แต่ทำหน้าที่แข็งและคิดในใจว่า

“นึกว่าจะรอด แต่ก็ยังไม่รอดอีก สงสัยต้องเตรียมมุกใหม่ๆ
มาใช้ซะแล้ว”

“ได้ยวนะครับ นั่นคือวิธีที่คุณใช้ตอนนัดเจอครั้งแรกใช่ไหมครับ”

“ใช่” วีรภัทรตอบวินัย

“แล้วถ้าอย่างนั้นนัดครั้งต่อๆ มาล่ะครับ คุณเอาตัวรอดมาได้
ยังไง”

วินัยยังคงเป็นคนป้อนคำถาม สหพรรคกับภริกาเองก็มองมา
ที่วีรภัทรอย่างใคร่รู้เช่นกัน วีรภัทรไหวไหล่เบาๆ ก่อนจะเล่าต่อ

“มุกแรกใช้ไม่ได้เพราะคุณแม่รู้ทันแล้ว ฉันก็เลยแกล้งทำ...”
วีรภัทรเว้นจังหวะไปเล็กน้อยเมื่อเห็นภริกาภรรยาของสหพรรคกำลัง
จ้องมาที่ตนตาแป๋ว “เอ่อ หมอเห็น นายช่วยปิดหูห้องแยมหน่อยได้ไหม
ฉันไม่อยากให้ห้องแยมได้ยินพฤติกรรมแยะๆ ของฉันสักเท่าไรหรอก
ฉันก็อายเป็นนะ พี่ขอโทษทีนะห้องแยม”

“ไม่เป็นไรค่ะพี่ภัทร แยมเข้าใจ”

ภริกาเบี่ยงหน้าไปทางอื่นและทำท่าจะยกมือขึ้นปิดหูของตนเอาไว้
แต่ยังซักว่าคนเป็นสามีอย่างสหพรรคที่เอื้อมมือมาปิดใบหูทั้งสองข้าง
ของเธอเอาไว้

“เนี่ย ได้ขึ้นหวานไปอีก” วีรภัทรแซว ส่วนวินัยนั้นกำลังพยักหน้า
อย่างเห็นด้วย

“รีบๆ พุดมาเถอะน่าอย่าลืลา” สหพรรคบอกเสียงซุ่ม

“ใจเย็นหน่อยสิ เลือดร้อนจริงๆ เลย” วีรภัทรกลัวหัวเราะ “ที่ฉัน
รอดมาได้เพราะใช้มุกมารยาทบนโต๊ะอาหารนะ”

“ยังไงนะ ผมไม่เข้าใจ” วินัยว่า

“ก็ใช้มุกมารยาทแยะๆ บนโต๊ะอาหารนั่นแหละ อย่าให้ฉันสาธยาย
มากไปกว่านี้ ถือว่าขอกัน เพื่อนคุณแม่ก็มีแต่คุณหญิงคุณนายทั้งนั้น
และลูกสาวก็มีแต่คุณหนู พวกเขาทนมารยาทแยะๆ บนโต๊ะอาหารไม่ได้
หรอก”

เมื่อวีรภัทรเล่าจบสหพรรคจึงปล่อยมือจากใบหูของภรรยา

ก่อนจะยี่เส้นผมบนศีรษะของอีกฝ่ายอย่างเอ็นดู จนวีรภัทรอดแหงไม่ได้

“จริงๆ ซึ่่นนี้ความสนใจทั้งหมดต้องพุ่งมาที่ฉันไม่ใช่ทรอกเทรอก
ทำไมรู้สึกเหมือนว่าตัวเองโดนแย่งซีน นายเห็นด้วยกับฉันไหมหมอมวิน”

“ไม่ได้ซื้อแยมก็เหนื่อยหน่อยนะ อยากเรียกร้องความสนใจจาก
หมอเห็นนะคุณต้องซื้อแยมเท่านั้น และต้องเป็นแยมคนนี้ด้วย”

เท่านั้นเองทั้งโต๊ะก็ระเบิดหัวเราะออกมา ยกเว้นสหพรรคที่มอง
เพื่อนสนิททั้งสองด้วยสายตาเขียวช่นแต่ก็ไม่ได้จริงจังนัก

“ฉันขอให้ศุกร์นี้นายไม่รอด และมุกกะโหลกกะลาของนาย
ใช้ไม่ได้ผล”

“เฮ้ย ไม่เอาแบบนี้ดิ มาแข่งฉันแบบนี้ได้ไงกัน นั่นมันเรื่อง
คอขาดบาดตายเชียวนะเว้ย”

วีรภัทรทำท่าชนลูกพลางสั่งหน้าหิว คนที่ห่วงความโสดยิ่งกว่า
เงินในกระเป๋าตังค์อย่างเขาไม่มีทางยอมให้รูปแบบนั้นเกิดขึ้นแน่

“น้องแยม หมอเห็นพูดจาไม่น่ารักเลย จัดการให้พี่หน่อยครับ”

วีรภัทรหันไปอ้อนภรรยาของเพื่อน ภวีกาได้แต่อมยิ้มพลางคืบ
เนื้ออย่างเข้าปาก เพราะรู้ว่าวีรภัทรตั้งใจจะแย่งเหย้าสามีของเธอเท่านั้น

“อ้อนเมียฉันแบบนี้อยากได้เบอร์ไอ้ไหม”

“เบอร์โทร. ไอ้ไหมครับ” วินัยขงให้สหพรรค

“เปล่า เบอร์รองเท่า ข้างซ้ายหรือข้างขวาดี”

“เฮ้ย หมอมวินทำไมนายเปลี่ยนข้างเร็วอย่างนี้ละ เราต้องอยู่
ข้างเดียวกันไม่ใช่ทรอกเทรอก”

วีรภัทรตัดพ้อเมื่อคนที่คิดว่าอยู่ข้างเดียวกันดันย้ายข้างหนี
เสียอย่างนั้น วินัยคืบเนื้ออย่างเข้าปากอย่างไม่มีอาการเดือดเนื้อร้อนใจ
ค่อยๆ เคี้ยวใจเย็นก่อนจะส่งเนื้อชิ้นนั้นลงท้องไปแล้วบอกว่า

“ผมก็แค่อยู่ข้างที่ได้เปรียบมากกว่า ผมผิดตรงไหน”

สหพรรคกับวีรภัทรถึงกับส่ายหน้าให้กับคำตอบของวินัย ส่วน

ภวีกานนั้นทำเพียงอมยิ้มน้อยๆ เป็นวีรภักที่อดแซววินัยไม่ได้

“ในกลุ่มเราถ้ามีคนที่ร้ายลึก ร้ายเงียบและร้ายสุดคงต้องยกให้นายวะหมอวิน หมอเห็นนายเห็นด้วยกับฉันไหม”

ท้ายประโยควีรภักหันไปถามสหพรรค ซึ่งแน่นอนว่าอีกฝ่ายไม่ปฏิเสธเลยสักนิด ส่วนวินัยนั้นยอมวางตะเกียบในมือลง เขายกยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์

“ผมเป็นแบบนี้จริงๆ หรือครับ”

“หมั่นไส้วะ ไอ้พวกที่ชอบคิปลุกเนิร์ดๆ เนี่ย”

วีรภักไม่พูดเปล่า เอื้อมมือไปดึงแวนสายตาที่วินัยสวมใส่เอาไว้แล้วเอาไปซ่อนไว้ด้านหลังของตัวเอง วินัยไม่ยอม ไล่ตามคว่ำคิน เสียหัวเราะร่วนดังขึ้นจากโต๊ะของวีรภัก นั่นทำให้ภักร์พิมลกับชยุดาหันไปมอง เป็นจังหวะที่วินัยเอี้ยวตัวเข้าหาพยายามแยงแวนคินจากวีรภัก และที่ภักร์พิมลกับชยุดาเห็นก็คือภาพที่วินัยคล้ายกำลังโอบกอดวีรภักอยู่

“ไอ้มายก้อดดดด เรือคูชิบของพีเล่นแรงมาก”

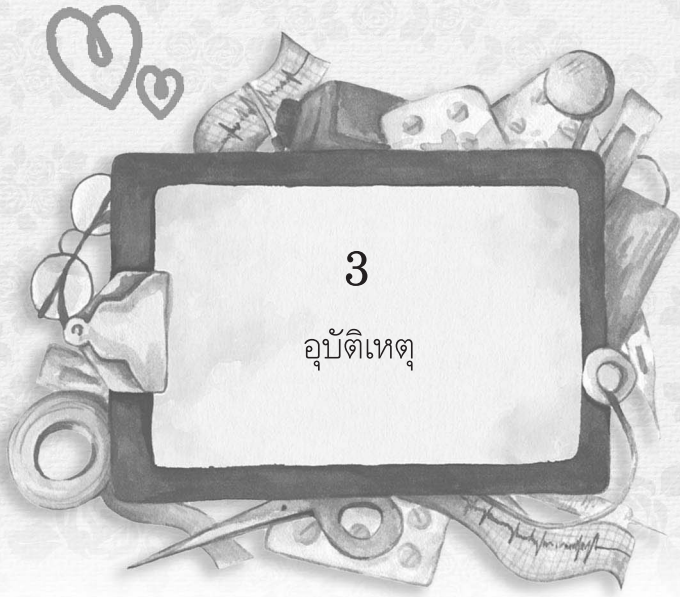
ชยุดาถึงกับยกมือขึ้นป้องปาก แวดตาของเจ้าตัวก็ดูตื่นตะลึงระคนกรุ่มกริม ภักร์พิมลที่เอี้ยวตัวไปมองรีบเอี้ยวตัวกลับมาพาลงถอนหายใจและทำหน้ามู๋ ชยุดาที่ดึงสายตาคลับมาจากโต๊ะของวีรภักตรึงสายตาไว้ที่ภักร์พิมล เห็นสีหน้าดูไม่ค่อยสบอารมณ์ของอีกฝ่าย ก็มองด้วยสายตาคลับล้อเลียนอยู่ในที

“อยากเปลี่ยนใจก็บอกได้นะจ๊ะ พีพร้อมกว่าเรือ”

ภักร์พิมลลั่นหน้ารัวๆ แล้วหยิบสับประรดชิ้นใหญ่เข้าปากไปเป็นการกลบเกลื่อน และเลี่ยงจากสถานการณ์ตรงหน้าด้วยการลุกออกจากโต๊ะ

“พายน้อยากกินไอติมจังเลยอะ เดี่ยวมานะคะ”

ภีคร้พิมลกับชยุดาออกจากร้านราวๆ สี่ทุ่มซึ่งก็คือเวลาที่ร้าน
ปิดพอดี ทั้งคู่นั่งรถเต่าสีแดงสดที่ผ่านการใช้งานมาแล้วหลายปีซึ่ง
เจ้าของรถก็คือชยุดา ขับมาได้สักระยะ จู่ๆ รถก็กระตุก ชยุดาที่รับรู้
ได้ถึงความผิดปกติรีบดับไฟแล้ววิ่งเข้าข้างทาง ก่อนที่รถจะดับลง

“รถเป็นอะไรหรือคะพี่ดา”

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน” ชยุดาหน้ามึน “เซอร์รี่ลูก เซอร์รี่ อย่าทำ
กับแม่แบบนี้ ดิดดิลูก ดิดดิลูก”

ชยุดาโอดครวญแล้วพยายามบิดกุญแจเพื่อสตาร์ทอีกหลายครั้ง
แต่เจ้าเต่าแดงก็นิ่งสนิท ดูที่เกจ์น้ำมันก็ยังมี แต่เพราะไม่รู้สาเหตุที่ทำให้
รถสตาร์ทไม่ติด สุดท้ายชยุดาต้องเปิดไฟฉุกเฉินแล้วควานหาโทรศัพท์
ในกระเป๋าเพื่อติดต่อช่าง

“เดี๋ยวพี่โทร.หาช่างก่อนนะ เราต้องนั่งอยู่ในรถก่อน ห้ามลง
จากรถเด็ดขาด”

“ค่ะ”

ภักตร์พิมลรับคำระหว่างที่รอชยุดาโทร.ติดต่อช่าง หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าสะพายใบเล็ก กดเข้าไปในหน้าจอ อ่านข่าวและท่องโลกโซเชียลมีเดียออนไลน์อย่างเพชฌัญญ์เป็นการฆ่าเวลา

“อย่างน้อยๆ ก็ครึ่งชั่วโมงกว่าช่างจะมา นั่งท่องโซเชียลออนไลน์ไปก่อนนะพายน” ชยุดาว่าด้วยท่าทางแข็งๆ พลังถอนหายใจก่อนจะบ่นต่อว่า “เซอริร์ลูกแม่ ไม่น่าทำแม่ได้งอ”

ภักตร์พิมลอดหัวเราะที่ได้ยินชยุดาต่อว่าเจ้าเต่าแดงไม่ได้ หญิงสาวหันไปมองเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ที่กำลังหันมุ่ม และกำลังโผล่ปลายนิ้วหน้าจอโทรศัพท์อย่างหงุดหงิด

“ใจเย็นๆ นะคะพี่ดา เดี่ยวช่างก็มาค่ะ”

“จ้ะ พี่ก็โอเวอร์แอดคั้งไปงั้นแหละ” ชยุดาหันมาส่งยิ้มให้ภักตร์พิมล เจ้าตัวทำท่าเหมือนกับว่าเพิ่งจะนึกอะไรออกแล้วบอกกับภักตร์พิมล “นี่ ว่าก็ว่าเถอะ ความสัมพันธ์ของอาจารย์หมอวิรภัทรกับอาจารย์หมอวินัยนะทำให้พี่นึกถึงซีริสเรื่องนึงเลย”

“เรื่องอะไรคะ”

“เรื่องที่เขาชอบกันบอกกันว่ามีมิตรภาพลูกผู้ชายไง แต่มองจากดาวอังคารก็รู้ว่าเขาสองคนนะรักกัน คึกๆ ความรักมาในรูปแบบเพื่อน...กูรักมึงวะ”

ชยุดาหัวเราะร่วน ส่วนภักตร์พิมลได้แต่ยิ้มเหมยๆ ซีริสเรื่องที่ชยุดากล่าวถึงเธอก็เคยดูมาก่อน มิตรภาพลูกผู้ชายที่มองจากดาวอังคารก็รู้ว่าเพื่อนสองคนรักกัน แต่ไม่ได้รักกันแบบเพื่อนอย่างแน่นอน

เฮ้อ

ยากไปหมด

ก๊อ...ก๊อ...ก๊อ...

“อู๋ยตาเถร!”

เสียงเคาะกระจกกรออย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยดังขึ้นทำให้ชยุดาอุทาน

อย่างตกใจพลางยกมือทั้งสองข้างขึ้นทาบอกและเป่าลมออกจากปาก
ภักตร์พิมลเองก็สะดุ้งโหยงเช่นกัน ไม่ใช่เพราะเสียงเคาะกระຈຈກที่ดังขึ้น
แต่เพราะเสียงร้องของชยุดา ก่อนที่ทั้งคู่จะได้ผ่อนลมหายใจออกมาอย่าง
โล่งอก เมื่อเพ่งมองแล้วว่าคนที่มาเคาะกระຈຈກคือวีรภัทร

“โหย หมอภักตร์นั่นเอง พี่ตกใจหมดเลยอะ”

ชยุดาว่าตอนที่ลัดกระຈຈກ วีรภัทรที่โน้มตัวลงจนใบหน้าหล่อเหลา
อยู่ในระดับที่สามารถพูดคุยกับชยุดาได้สะดวก ดวงตาคมกริบเหลือบ
มองไปที่ภักตร์พิมลแวบหนึ่งก่อนจะตั้งส่ายตากลับมาที่ชยุดาอีกครั้ง

“รถเป็นอะไรหรือครับ”

“ไม่รู้เหมือนกันค่ะหมอ พี่ขับมาตีๆ จู่ๆ รถก็ดับไปซะงั้น”

“น้ำมันหมดหรือเปล่าครับ”

“ไม่ได้หมดค่ะหมอ พี่เช็คดูแล้ว”

“แล้วนี่ตามช่างหรือยังครับ”

“ตามแล้วค่ะหมอ แต่อีกประมาณครึ่งชั่วโมงโน่นนะค่ะกว่าช่าง
จะมาถึง”

“งั้นลงมารอช่างข้างล่างดิใหม่ครับ เตียวผมรอเป็นเพื่อน ตอนนี้
มันตึกแล้ว นั่งอยู่ในรถแบบนี้อาจเกิดอุบัติเหตุได้นะครับ”

วีรภัทรคาดการณ์ถึงอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นได้ บริเวณนี้เป็น
พื้นที่ค่อนข้างมืด อาจมีคนขับรถไม่ทันระวังหรือไม่ทันเห็นรถเสีย
จอดข้างทางและอาจขับมาชนท้ายเข้าได้

“ก็ดีเหมือนกันค่ะ อยู่บนรถนี่พี่อี๊ดอี๊ดอัดอัด พายน์ ลงไปรอ
ข้างล่างกันดีกว่า”

ท้ายประโยคชยุดาหันไปบอกกับภักตร์พิมล ซึ่งหญิงสาวพยักหน้า
อย่างเห็นด้วยเพราะก็รู้สึกกังวลในเรื่องนั้นอยู่เหมือนกัน วีรภัทรถอย
ออกมาเล็กน้อยเพื่อให้ชยุดากับภักตร์พิมลได้ลงมาจากรถ ทั้งหมดเดินมา
ที่ริมฟุตปาธ เป็นจังหวะเดียวกับที่วินธัยเดินลงมาจากรถมาพอดี

“รถเสียนะ ต้องรอช่างอีกราวๆ ครึ่งชั่วโมง ก็เลยรอเป็นเพื่อน
อยู่กับสองคนอันตราย”

วีรภัทรหันไปบอกวินัยที่มายืนข้างๆ ส่วนภักร์พิมลกับชยุดานั้น
ยืนถัดไปจากทั้งคู่ โดยภักร์พิมลเป็นคนที่ยืนอยู่ใกล้กับวีรภัทร ใกล้
เสียจนหญิงสาวได้กลิ่นกายหอมอ่อนๆ ของอีกฝ่าย เผลอสุดเข้าไป
นิดหน่อยก็รู้สึกใจสั่นจนต้องขยับถอยห่างออกมาเล็กน้อย

แต่ก็ช่วยอะไรได้ไม่มากนัก เพราะสุดท้ายภักร์พิมลก็ยังใจเต้นแรง
รู้สึกร้อนวูบวาบที่ใบหน้าจนต้องเผลอเม้มเรียวปากเข้าหากันแน่น
ภักร์พิมลกำลังเงินอายต่างๆ ที่อีกฝ่ายไม่ได้ทำอะไรด้วยซ้ำ แพทย์หนุ่ม
แค่นิ่งเฉยๆ เท่านั้น

และตอนนี้ภักร์พิมลก็เลือกจะยืนอยู่ตรงนั้นไม่ขยับไปไหนอีก
แม้ว่าจะรู้สึกขวยเขินอยู่ไม่น้อยก็ตาม

“ต้องขอบคุณหมอภัทรกับหมอวินินมากเลยนะคะที่อุตส่าห์อยู่
เป็นเพื่อน”

ชยุดาเอี้ยวตัวมาบอก วีรภัทรกับวินัยหันมามอง ก่อนจะเป็น
วีรภัทรที่ตอบรับคำขอบคุณ

“ไม่เป็นไรครับ อยู่กันแค่สองคนมันอันตราย”

“แต่ยังไงก็ต้องขอบคุณนะคะ แบบ หล่อแล้วยังใจดีอีก คิกๆ”
ชยุดาบ๊องปากหัวเราะ และท่าทางที่ดูมีจริตจะก้านของชยุดาทำให้
ภักร์พิมลอมยิ้มน้อยๆ พลังส่ายหน้าเบาๆ

“ว่าแต่ มารถคันเดียวกันหรือคะ” ชยุดาถามขึ้นพลาถอมยิ้ม
อย่างมีเลศนัย แต่ภักร์พิมลรู้ทันว่าเจ้าตัวกำลังคิดอะไรอยู่

“ไม่พ่นคงกำลังชิปหมอภัทรกับหมอวินินอีกแล้วละสินะ”

“ครับ รถผมเอง ผมไปรับหมอวินินมาจากบ้านและก็กำลังจะไปส่ง
พอดีขับผ่านมาเจอรถของพวกคุณเข้าพอดี” วีรภัทรตอบ

“แหม น่ารักจังเลยนะคะ มีไปรับไปส่งกันด้วย”

ชยุดาทำท่าบิดตัวอย่างเชินอาย วิรภัทรกับวินัยเลิกคิ้วมอง
ชยุดาอย่างไม่เข้าใจนัก จนภักร์พิมลต้องถองข้อศอกใส่อีกฝ่ายเป็น
การเตือนสติ

“อู๊ย ไม่มีอะไรค่ะ แบบ เพื่อนดูแลเพื่อนน่ารักดีค่ะ”

วิรภัทรกับวินัยทำเพียงพยักหน้ารับรู้แล้วดึงสายตากลับไป ส่วน
ชยุดานั้นก็ยังกระแซะแขนภักร์พิมลเป็นพักๆ ยิ่งเห็นวิรภัทรกับวินัย
กระซิบกระซาบกัน เจ้าตัวก็แทบจะกรี๊ดร้องแต่ต้องกลืนเอาไว้

ส่วนภักร์พิมลนั้นได้แต่ยิ้มแห้งแล้ง

ภักร์พิมลไม่ปฏิเสธเลยสักนิดว่าตัวเองก็เพลอแอบพินเวลา
ที่วิรภัทรพูดคุยกับวินัยอยู่เหมือนกัน ตามประสาสาววายที่เวลาเห็น
ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาอยู่ด้วยกัน

ทั้งพินทั้งรู้สึกยุบยิบในหัวใจอย่างบอกไม่ถูก

“เออเนี่ยพายน...”

เอ๊ยด!

โครม!

เสียงอึกทึกครึกโครมดังสนั่นทำให้คำพูดของชยุดาที่กำลังจะชวน
ภักร์พิมลคุยสิ้นสุดลงตรงนั้น ตรงหน้าของพวกเขาคือรถเก๋งสีบรอนซ์
เทาที่บริเวณหน้ารถชนเกาะกลางถนนเข้าอย่างจัง กระโปรงหน้ารถ
ก็เปิดอ้า ควันสีขาวยพุ่งออกมา รถหลายคันที่ตามหลังมาเบรกไม่ทัน
จนชนท้ายต่อกันไปอีกสามคัน กลายเป็นอุบัติเหตุซ้ำซ้อน วิรภัทรเห็น
แบบนี้ก็รีบกลับเข้าไปในรถ หยิบกล่องถุงมือกับกล่องมาส์กที่มักจะ
เตรียมเพื่อเอาไว้ในรถออกมาแล้ววางไว้ที่ฝากระโปรงท้าย เพราะนี่ไม่ใช่
ครั้งแรกที่แพทย์หนุ่มเจออุบัติเหตุตอนอกเวลางานแบบนี้ เขาหยิบมาส์ก
ขึ้นมาสวมกับถุงมือ วินัยเองก็ทำเช่นเดียวกัน เพราะอย่างน้อยการ
เข้าไปช่วยเหลือคนอื่นก็ต้องเซฟตัวเองด้วย

“พวกคุณช่วยโทร.ตามรถพยาบาลและโทร.แจ้งตำรวจด้วย เดี่ยว

ผมกับหมอวินจะไปดูก่อนว่ามีใครเป็นอะไรบ้าง ถงมือกับมาสเตอร์ท้ายรถ
หยิบไปใช้ได้เลยนะ”

วีรภัทรบอกด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ไม่มีแววตื่นตกใจอย่างคน
ที่มักไปด้วยประสบการณ์ ภัคร์พิมลกับชยุดาต่างรับคำพร้อมกัน

“คะหมอ”

วีรภัทรกับวินัยเดินไปยังที่เกิดเหตุ ในขณะที่ภัคร์พิมลกับชยุดา
ยกโทรศัพท์กดโทร.ออก โดยภัคร์พิมลแจ้งรถพยาบาล ส่วนชยุดานั้น
โทร.แจ้งตำรวจ

มีหลายคนกำลังมุ่งดูเหตุการณ์ แต่ก็ยังลังเลที่จะเข้ามาช่วย
จนวีรภัทรกับวินัยเข้าไป คนที่มุ่งดูในตอนแรกก็ขยับเข้ามาใกล้พวกเขา
มากขึ้น บางคนก็ช่วยโบกรถเคลียร์ทางให้เพื่อความปลอดภัยไม่ให้
เกิดอุบัติเหตุซ้ำซ้อนอีก โดยวีรภัทรเลือกดูคนเจ็บจากรถคันแรกก่อน
เพราะเป็นคนที่ประสบอุบัติเหตุโดยตรง อาจเจ็บหนักกว่าคนอื่น แต่
บรรณมีผู้ประสบเหตุเพียงคนเดียว วินัยจึงแยกตัวไปดูคนเจ็บคนอื่น

“คุณครับ ได้ยินผมไหมครับ”

วีรภัทรร้องถามผู้ชายที่นั่งเบาะคนขับ ชายคนนั้นมีสีหน้าเหยเก
มือข้างซ้ายของเขาจมอยู่ที่ขมับ เมื่อได้ยินเสียงของวีรภัทร ดวงตา
ที่ปิดแน่นในตอนแรกก็เปิดขึ้น

“ครับ”

ชายคนดังกล่าวรับคำสั่งเสียงเบา วีรภัทรทราบดีว่าอีกฝ่ายคงเจ็บ
ไม่น้อย ดวงตาคู่คมพยายามสำรวจร่างกายของคนเจ็บอย่างละเอียด

“เจ็บตรงไหนบ้างครับ”

“ปวดหัวครับ ข้างซ้าย แล้วก็รู้สึกขาปลายนิ้วครับ”

“นิ้วไหนครับ”

“นิ้วมือข้างขวาครับ ทั้งห้านิ้วเลย”

วีรภัทรรีบสำรวจมือขวาของคนเจ็บ เลือดสีแดงสดไหลออกมา

จากบริเวณข้อมือของอีกฝ่าย นั่นทำให้วีรภัทรทราบสาเหตุที่คนเจ็บรู้สึกขา ข้อมือคงจะถูกอะไรบาดเข้า เลือดเลยไหลไปที่ส่วนปลายไม่ได้ นั่นทำให้คนเจ็บรู้สึกขาปลายนิ้วทั้งหมด

เขาต้องห้ามเลือดก่อน

วีรภัทรคิดได้แบบนั้น ดวงตาคู่คมพยายามจะมองหาสิ่งที่จะมาช่วยห้ามเลือดได้ อย่างเช่นเศษผ้า แต่บริเวณนั้นไม่มีของที่วีรภัทรต้องการ แพทย์หนุ่มจึงตัดสินใจจะใช้เสื้อของตนเองห้ามเลือดเป็นการแก้ขัดไปก่อน เพราะตอนนี้รถพยาบาลยังมาไม่ถึง แต่ก่อนที่แพทย์หนุ่มจะทันได้ถอดเสื้อออก ภัครพิมลก็ยื่นผ้าเช็ดหน้าผืนใหญ่มาให้

“ใช้อันนี้ก็ได้ค่ะหมอ”

วีรภัทรหันไปมองหญิงสาว ดวงตาสองคู่สบกันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่วีรภัทรจะรับผ้าเช็ดหน้ามาจากมือของภัครพิมล

“ขอบคุณ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวพายนี้อ่านไปช่วยตรงอื่นก่อนนะคะ”

“อืม”

ภัครพิมลไปแล้ว วีรภัทรจึงจัดการใช้ผ้าเช็ดมือผืนนั้นเป็นการห้ามเลือด วีรภัทรจัดการห้ามเลือดเรียบร้อยแล้วทีมช่วยเหลือก็เข้ามาพอดี

“ฝากด้วยนะคะ”

วีรภัทรถอยออกมาให้เจ้าหน้าที่สองคนพาคนเจ็บออกมาจากรถ แล้วนำตัวขึ้นเปลนอนที่เตรียมเอาไว้แล้วพาคนเจ็บไปที่รถพยาบาล วีรภัทรจึงเดินมาหาวินัยซึ่งกำลังดูคนเจ็บที่รถอีกคันพร้อมกับชยุดาที่เข้ามาช่วย ส่วนภัครพิมลกำลังช่วยคนเจ็บจากรถอีกคันพร้อมกับเจ้าหน้าที่ที่มากับรถพยาบาล

“เป็นไงบ้าง” วีรภัทรถามขึ้น

“แค่แผลลอกตามตัวนิดหน่อยกับหัวแตก”

“โอเค”

เมื่อไม่มีอะไรน่ากังวลวิรัชทรจึงทำเพียงพยักหน้า ปล่อยให้วินัยกับชยุดาจัดการต่อ แพทย์หนุ่มสาวเข้าไปดูตรงบริเวณอื่นเพื่อจะมีอะไรให้ช่วยเหลือ จนกระทั่งเจอเข้ากับภักตร์พิมลที่กำลังพยายามจะเปิดประตูรถคันหนึ่ง

“มีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่า”

“ช่วยเปิดประตูให้หน่อยค่ะ ในรถมีคนติดอยู่”

วิรัชทรชะงักมองเข้าไปด้านในเห็นคนติดอยู่อย่างที่ภักตร์พิมลว่าแต่ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายไม่ได้สติ วิรัชทรจึงลองขยับประตูรถ ปรากฏว่าล็อกไม่สามารถเปิดได้ ดวงตาคู่คมกวาดสายตาศึกษาพยายามมองหาสิ่งที่จะช่วยทำให้เปิดประตูรถได้ จังหวะนั้นกุ๊ยกก็มาพอดี

“เดี๋ยวผมจัดการให้ครับ”

กุ๊ยกคนนั้นใช้อุปกรณ์ช่วยขยับประตูออก ใช้เวลาเกือบสิบนาที ประตูรถก็เปิดออก ทั้งหมดช่วยพาคนเจ็บออกมา วิรัชทรรีบตรวจการหายใจและคลำชีพจร พบว่าคนเจ็บยังหายใจเป็นปกติและชีพจรก็เต้นเป็นปกติ จึงคิดว่าคนเจ็บเพียงแค่สลบไปเท่านั้น จึงปล่อยให้เจ้าหน้าที่กุ๊ยกจัดการต่อ

ทุกอย่างเรียบร้อยในอีกชั่วโมงเศษต่อมา คนเจ็บถูกนำส่งโรงพยาบาล พร้อมกับรถที่ประสบอุบัติเหตุที่ถูกรถลากยกไป รวมถึงเจ้าเต่าแดงของชยุดาด้วย เพราะหลังจากที่ช่างมาดูแล้วบอกว่าต้องเอาไปเช็คเครื่องยนต์ที่ร้านเลยถูกยกขึ้นรถลากจูงไปด้วย

“ขอคุณนะคะที่อุตส่าห์มาส่ง หล่อแล้วยังใจดีอีก”

ชยุดาบอکتอนที่รถของวิรัชทรจอดที่หน้าบ้านของตนซึ่งเป็นทาวน์เฮาส์สองชั้นในซอยหนึ่ง วิรัชทรที่ทำหน้าที่คนขับหันมามอง

“ไม่เป็นไรครับ”

“พี่ไปก่อนนะพายนี่ เจอกันช่วงต่อแวนนะ โชคดีจริงๆ ที่พี่แวนบาย
พรุ่งนี้เลยไม่ต้องตื่นเช้า คึกๆ”

ชยดาป๋องปากหัวเราะ ส่วนภัศร์พิมลทำหน้าที่อยู่อย่างไม่จริงจังนัก
นี่ก็อีกชยดาอยู่เหมือนกันที่อีกฝ่ายไม่ต้องตื่นเช้า ส่วนตัวเธอนั้น
ต้องขึ้นแวนเช้า เพราะฉะนั้นต้องตื่นเช้าแน่นอน ในขณะที่ตอนนี้เวลา
ก็ล่วงเลยมากพอสมควร เพราะตอนนี้เป็นเวลาตีหนึ่งเศษ แต่เธอ
ยังไม่ถึงห้องนอนเลย

“ฝากไปส่งพายนี่ด้วยนะคะหมอภัศร์”

“ครับ”

วีรภัทรรับคำ ชยดาจึงก้าวลงจากรถ ภัศร์พิมลกับชยดาโบกมือ
ลากันตอนที่รถค่อยๆ เคลื่อนออกไป ภัศร์พิมลที่นั่งอยู่เบาะหลัง
อดประหม่าไม่ได้ แม้ว่าจะไม่ได้อยู่กับเพียงลำพังกับวีรภัทรเพราะ
วินัยเองก็นั่งอยู่ที่เบาะข้างคนขับ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้มีโอกาส
นั่งรถของอีกฝ่าย แต่ก็ยังดีที่เธอไม่ต้องนั่งข้างเขา ไม่อย่างนั้นต้อง
ประหม่ามากกว่านี้แน่ และกลัวว่าตัวเองจะเปลอแสดงอาการอะไร
ออกไป นั่งมาได้สักระยะ รถของวีรภัทรก็เลี้ยวเข้ามาในปั้มน้ำมันแห่ง
หนึ่งเข้าไปด้านหลังซึ่งลึกเข้ามาเกือบห้าร้อยเมตร มีบ้านสองชั้นหลังใหญ่
อยู่ตรงนั้น และภัศร์พิมลเพิ่งจะรู้ตอนนี้เองว่าบ้านของวินัยอยู่ตรงนี้

สงสัยจะเป็นเจ้าของปั้มน้ำมัน

“ผมไปละ เจอกันพรุ่งนี้นะครับ ถึงบ้านแล้วโทร.บอกผมด้วยนะ
หรือจะส่งข้อความมาก็ได้ ชับรดีดี”

“อืม”

แล้ววินัยก็ก้าวลงจากรถไป ภัศร์พิมลไม่รอให้วีรภัทรต้อง
เอ่ยปาก หญิงสาวก้าวลงมาจากเบาะหลังแล้วขึ้นมานั่งแทนที่วินัย
ซึ่งมันควรจะเป็นแบบนี้ เพราะหากเธอยังนั่งอยู่เบาะหลังก็ดูเหมือนว่า
วีรภัทรเป็นคนขับรถของเธอ

ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่

“คุณอยู่หอพักของโรงพยาบาลใช่หรือเปล่า”

วีรภัทรถามขึ้นตอนที่รถเคลื่อนออกมาจากปั้มน้ำมันซึ่งเป็นธุรกิจของครอบครัววินชัย รถยนต์คันหรูมุ่งหน้าไปตามถนนที่เงียบสงัด เพราะเป็นช่วงเวลาที่คนส่วนใหญ่เข้านอนกันหมดแล้ว ภัครพิมลหันมามองเลี้ยวหน้าหล่อเหล่าแว็บหนึ่งก่อนจะดึงสายตากลับไปที่ถนนเบื้องหน้า

“ใช่ค่ะ”

บทสนทนาของทั้งคู่สิ้นสุดลงตรงนั้น จนกระทั่งรถคันหรูของวีรภัทรจอดที่หน้าหอพักพยาบาล ซึ่งตั้งอยู่ในเขตโรงพยาบาล

“ขอบคุณที่มาส่งนะคะ”

ภัครพิมลบอกตอนที่เอื้อมมือไปปลดเข็มขัดนิรภัย มือเล็กดันประตูรถให้เปิดกว้าง แต่ก่อนที่ภัครพิมลจะหันได้ก็ร่วงจากรถ

“บ้านคุณไม่ได้อยู่แถวนี้หรือกระทั่งได้อยู่หอพัก”

ภัครพิมลหันไปมองเจ้าของคำถาม หญิงสาวสบสายตากับดวงตาคมเข้มคู่นั้น ดวงตาที่เธอเคยเห็นและจดจำได้ไม่ลืม และรอที่จะได้เจอกันอีกครั้ง จนกระทั่งได้กลับมาเจอกันอีกเมื่อสองปีก่อน ตอนที่เธอเพิ่งเข้าทำงานที่นั่นใหม่ๆ

ฉับพลันหัวใจของภัครพิมลก็เต้นไม่เป็นจังหวะ หญิงสาวประหม่าจนเพลอแม้มริมฝีปากแน่น แต่พอเห็นดวงตาคมกริบคู่นั้นยังคงจับจ้องอยู่ที่ตนเองก็รีบคลายริมฝีปากออก

“บ้านพายน้อยอยู่ที่ลพบุรีค่ะ”

“อืม”

วีรภัทรแค่ครางรับในลำคอเป็นการรับรู้ ดูเหมือนบทสนทนาของทั้งคู่จะสิ้นสุดลงตรงนั้น หากแต่ก่อนที่จะก้าวลงจากรถ ภัครพิมลก็รวบรวมความกล้าพูดออกไปแม้จะประหม่าอยู่มาก

“พายนีไปก่อนนะคะ ชั้บรดี ๆ นะ”

ใบหน้าหล่อเหลาแสดงสีหน้าแปลกใจเล็กน้อย แต่ถึงกระนั้น เขาก็ตอบรับความปรารถนาดีของหญิงสาว

“ครับ ขอบขอบคุณ”

เท่านั้นเองกล่อมเนื้อในอกซ้ายของภักดิ์พิมลก็ตื่นกระหน่ำราวอย่าง บ้าคลั่งจนแทบจะกระดอนออกมานอกอก จู่ๆ หญิงสาวก็รู้สึกว่าคุณหมุมิ ที่หน้าของตนสูงปรี๊ดขึ้นมาเสียดื้อๆ ภักดิ์พิมลบังคับไม่ให้ตัวเองเปลือยมือ ออกไปด้วยการม้วนเรียวปากเอาไว้แน่นจนแก้มทั้งสองข้างพองออก แล้วก้าวลงจากรถของวีรภัทรด้วยท่าทางไร้พิรุชอย่างแนบเนียน และหญิงสาวยังคงยืนอยู่ตรงหน้าหอพักจนกระทั่งรถของวีรภัทรเคลื่อนหายไปจากกระยะสายตา จึงก้าวเข้าไปในตัวอาคารสี่ขาที่สูงราวๆ สิบชั้น ซึ่งคือหอพักสำหรับพยาบาล หลังจากที่ภักดิ์พิมลหายเข้าไปในหอพักแล้ว พยาบาลตึกอายุรกรรมชายสองคนที่เพิ่งจะลงเวรมาทันเห็นรถของวีรภัทรที่ขับออกไปเข้าพอดี

“เฮ้ยแก แกว่านั่นไรรถของอาจารย์หมอวีรภัทรหรือเปล่านั้น”

“ฉันว่าใช่ ทะเบียวน วร xxx กรุงเทพมหานคร ฉันจำได้”

“ว่าแต่ อาจารย์หมอมาทำอะไรที่หอพักพยาบาลนะ”

“ถามฉันแล้วฉันจะถามใครเล่า ฉันก็เห็นพร้อมๆ แกเนี่ย”

“ทำไงดีวะแก ฉันอยากรู้ว่าจะอาจารย์หมอมาส่งใคร ร้อยวันพันปี ไม่เคยเห็นมาแถวนี้ แถมยังมาตึกๆ ตื่นๆ แบบนี้ ฉันว่ามันต้องมีซั่มติง แน่ ใครเป็นคนทีไซค์คิดคนนั้นนะแก อาจารย์หมอวีรภัทรเชียวนะ”

“ฉันก็อยากรู้วะแก เอาไงดี”

สองสาวหันมาสบตากันแล้วพยักหน้าหงิกๆ ก่อนจะพูดพร้อมกันว่า

“อย่างนี้ต้องสืบ”

